68-25

Akbaba

RENKLİ
İLÂVELİ
YAZ
SAYISI

— Haydi gel top oynayalım... Elbet bizi de transfer edecek biri çıkar!

Halkımızın daima artan teveccühü: 1967 yılı sonunda Türkiye İş Bankasının Tasarruf Mevduatı, 4 milyar 44 milyon lirayı bulmuştur. Hızla gelişen tasarruf mevduatı ve mudi adedi bakımından İş Bankasının daima başta olması, halkımızın Türkiye İş Bankasına olan itimadının en inandırıcı delilleridir. (Aynı devre zarfında İş Bankasına emanet edilen paraların yekûnu ise 5 milyar 396 milyon liradır.)

TÜRKİYE İŞ BANKASI

PARANIZIN... İSTİKBALİNİZİN EMNİYETİDİR

(Yeni Ajans : 2515 — 100)

Akbaba

Yıl: 46 Cilt: 14 Sayı: 25 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 12 Haziran 1968

BİNBİR YAZ...

KAÇ türlü yaz var? Bize sorarsanız binbir türlü... Hani ünlü bir doktor:

— Hastalık yok, hasta vardır... demiş.

Hastalık gibidir mevsimler de... Ne kadar insan varsa, o kadar mevsim vardır. Ve insanlar bir yaz'da bin yaz'a birden girerler.

Nasıl girmesinler ki! Bir kez Boğaz'ın mavi yazını düşünün, bir de Konya çölünün sarı yaz'ını; bir Çamlıca'nın püfür püfür yaz'ını getirin aklınıza, bir de Çukurovanın dibi tutmuş kızgın tava gibi yaz'ını... Kimisi için yaz, ter banyosunu hatırlatır; kimisi için deniz banyosunu... Kimisi için yaz alev alev güneşte bir tarladır; kimisi için yaz Ada sahillerinde bir çamlık...

Dairede, dosya üstüne dosyanın yığıldığı masaya eğilerek ve öğle güneşinde pişerek çalışmak, ve ikide birde:

— Yahu bugün çok sıcak... diye yakınmak... Terden sırtına yapışan gömleğin dar yakası cendere gibi boğazını yakarken çay içerek serinlemeye çabalamak...

İnşaatta çimento tenekesini sırtına vurup iskeleler arasında dolaşmak, cehennem yalazında beton dökmek...

Yaz sebzeleri üstüste yığılmış el arabasıyla kentin dik yokuşlarına sapmak... Güneşin alnında ekmek parasını çıkarmak için habire taban tepmek ve avaz avaz bağırmak:

— Taze patlıcan, dolmalık biber...

Ve perdelerine yaz güneşi vurmuş pencerelerden medet ummak:

— Kaça oğlum?

— Vallahi sermayesine veriyoruz abla!

Harman yerinde şıpır şıpır terleyerek ekinleri savurmak... Ter gözlerini örtmesin ve güneş başına vurmasın diye kafaya mendil bağlamak...

Hastahanede pancurların arasından yatağa vuran sıcaktan bunalarak ıstırabın pençesinde kıvranmak...

— Kurtulacak mı doktor?

— Umudunuzu kesmeyin...

Bütün bunların tümü yaz yaşantılarıdır.

Ve bir de başka çeşit yaz yaşantıları vardır:

İskelenin ucunda sere serpe güneşe uzanmak... Bir yandan Marmara'nın rüzgârıyla okşanırken bir yandan dalgaların şıpırtısını dinlemek...

Atlıkarıncaya binmiş bayram çocuğu gibi sandalın kıç tarafında bulutların uçuşuna kendini kapıp koyvermek...

Ve güneş batarken vakt-i kerahat geldiğinde deniz kıyısına bir çilingir sofrası kuruvermek... Taze salatalık, domates, beyaz peynir yanında bembeyaz buğulu bir kadeh rakının anason kokusunda günün lezzetini çıkarmak...

Yalının penceresinden denize dalıvermek sabahları... Ve sonra rıhtıma uzanarak tuzlu deniz suyunu damla damla ten üstünde kurutmak...

Çam ağaçlarının gölgesinde püfür püfür rüzgârın ninnisini dinleyip öğle uykusuna dalmak... Rüyaların en güzelinde yeşil yeşil tabiatla kucaklaşmak...

Başında geniş keten şapka ile oltayı salıvermek yeşil denize... Dakikaların ve saatlerin huzurlu sabrında denizden çıkacak berekete nöbet tutmak...

Güneşin gölgeleri uzarken sayfiyede piyasaya çıkıp volta atmak... Nârin bacaklı kızları çevik gençler kovalarken sağdan sola atılan lâfların yankısını dinlemek:

— Pıssst...

— Aaaa delinin zoruna bak...

Geceleri renkli ampullerin aydınlattığı bahçelerde dans pistine çıkmak... Orkestranın nağmelerine uyarak mehtabın tadını çıkarmak... Ve yaz gecelerinin yıldızlarında hayatın yıldız falına remil atmak...

Ağustos böceklerinin seslerini dinleyerek ormanları koruları dolaşmak... Kuş cıvıltılarına ayak uydurup gölgeli yolları arşınlamak...

Sayın sayabildiğiniz kadar... Maden ocaklarının karanlıklarındaki yaz ile plâjlarda geçen yaz, ve lokomotifin makinistliğinde geçen yaz ile denize bakan apartmanın asma bahçesinde geçen yaz aynı mevsim değildir. Toz deryası sokaklarda yüzenlerin yaz'ıyla, yüzme havuzunun yeşilinde kulaç atanların yaz'ı da aynı yaz değildir. Öyle bir gemide yol alıyoruz ki, kimisi kazan dairesinde kürek kürek kömür atarken kimisi de güvertede püfür püfür yatıyor.

İnsanlığın dileği, mevsimleri bütün insanlar için tek mevsim haline getirmektir. Güneş hepimizin güneşi, deniz hepimizin denizi, ve tatil hepimizin hakkı olduğu zaman hepimiz daha mutlu yazlar geçireceğiz, ve insanlığımızın da mevsimlerin de hakkını daha iyi vereceğiz.

AKBABA

Akbaba'nın yeni bir müjdesi

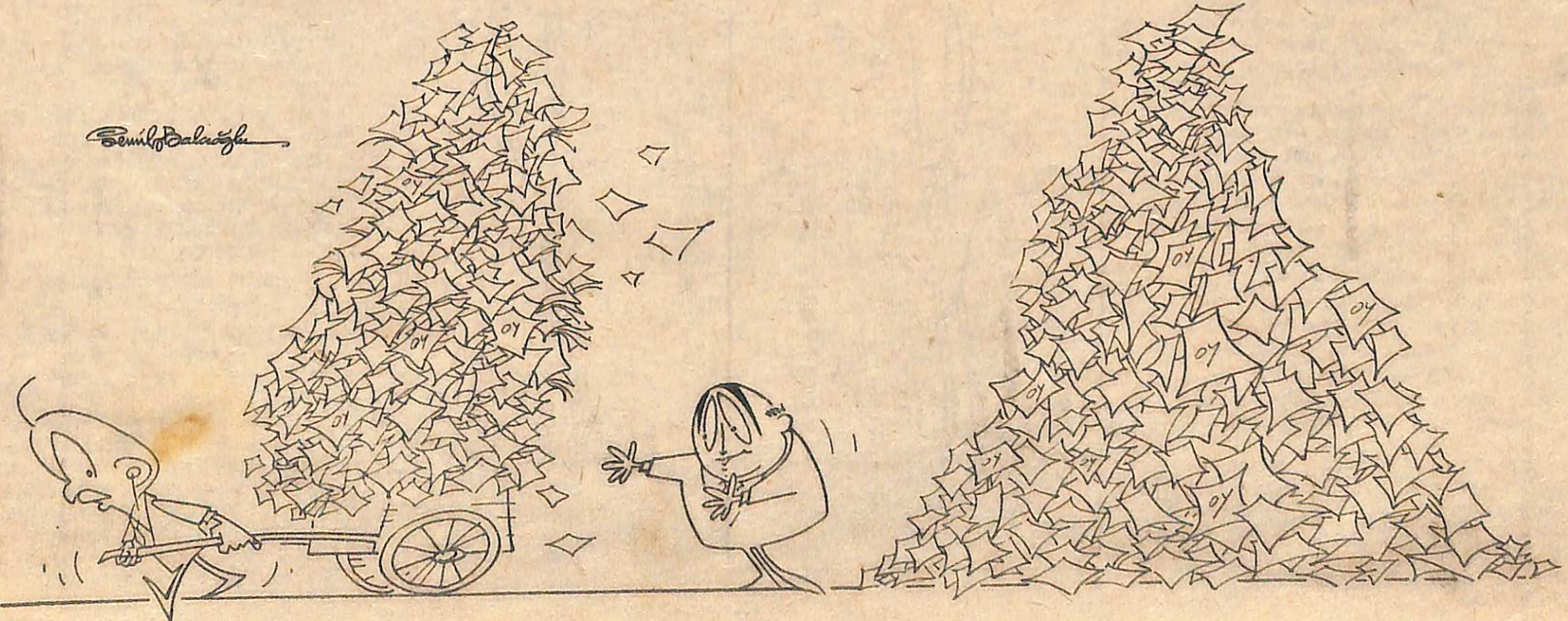
Güzel çizgilerini hepinizin tanıdığı, değerli karikatüristimiz Cafer ZORLU düşündü, taşındı, AKBABA için bir karikatür dizisi hazırladı :

Gün ola.. Harman ola!

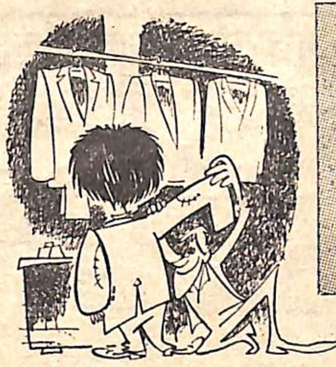
Cafer ZORLU'nun her sayıda, parti işinden turizm işine, spor işinden ticaret işine, işçi işinden moda işine kadar haftanın olaylarını alaya alan «GÜN OLA.. HARMAN OLA!» sını görecek, kahkahalarla güleceksiniz.

«Gün ola.. Harman ola!»

Pek yakında AKBABA'da

Demirel — Paşam, daha çok çekeceğiniz var!..

Bütün şık erkekler bizde giyinir

AZİZ NESİN

BİTPAZARI'ndaki eski elbisecilere giderken:

— Sana uygun elbise bulabileceğimizi hiç sanmıyorum, dedim.

Arkadaşım çok iriyarıydı.

Girdiğimiz bir kaç eski elbisecide, gerçekten de ona uygun elbise bulamadık. Öğle yemeğidik, simitle öğleyi geçiştirip bütün gün aç açına eski elbisecileri dolaştık durduk.

Akşama doğruydu, bir eski elbiseciye girdik; orda, arkadaşımın tam bedenine göre değilse de, eh az çok ona uyabilen elbiseler bulduk. Ama neyliyelim ki, o hantallığına bakmayıp bir de giyim düşkünü olduğundan kendine uyan elbiseleri bile bir türlü beğenmiyordu. Kimisine ağı dar, paçası kısa, kimisine modası geçmiş diyordu.

Elbiseci çok sabırlı adammış, hiç usanıp yılmadan başka elbiseler çıkarıp giydiriyor, arkadaşım beğenmeyince de:

— Siz burda bir cıgara içinceye kadar terziye genişletirim... Paçalarını uzattırırım... diyordu.

Eski elbiseciyle yardımcısı, sıra sıra askılara asılı elbiseleri indirdiler, hepsini birer birer denediler. Bir kaçı oldu arkadaşıma, ama o, yok rengi açık, yok rengi koyu, yok tek düğmeli ceket istemem, yok çizgileri geniş diyerek hiç birini beğenmedi.

Eski elbisecideki sabra şaştım kaldım. Mızmız arkadaşımla saatlerce uğraştığı halde hâlâ ona elbise satmak umudunu yitirmemişti. Onlar uğraşıp dururken, ben elbiseciyi düşünüyordum. Bunca uğraşıp didinme, satacağı eski elbiseden kazanacağı bir kaç lira için olamaz, olsa olsa bu, meslek aşkı olabilir. Adam sanki inat etmişti, bir müşteriye elbise beğendirip satamamak, haysiyetine dokunuyor gibiydi. O sınırsız sabrı içinde diller dökerken, nasılsa birden sabrı taştı artık, arkadaşımın dar dediği bir pantalonu alıp da iki eliyle paçalarından tutup kızgınlıkla birden açınca, korkunç bir cayırtıyla pantalon ağından yırtıldı. Lâfı ağzında yarım kalan adam, hemen başka elbiseler çıkardı.

Arkadaşım sonunda, kendine göre bir elbiseyi beğendi ama, onu da almaya parası çıkışmayınca, ben artık saatlerdir diller dökerek çırpınıp duran elbiseciye acıdığım için, arkadaşıma:

— Bende para var, vereyim... dedim.

— Olmaz, borç parayla elbise alamam... dedi.

Bu söz üzerine, saatlerdir uğraşmaktan kan ter içinde kalmış olan adam, elbise satmak umudunu da tüm yitirdiğinden, birden patladı:

— Sizin elbise alacağınız yok, gönül eğlendiriyorsunuz... Siz ne anlarsınız elbiseden...

Bizi küçümsemekte adam haklıydı. Hattâ bir ara, arkadaşımın beğenmezliği karşısında, nerdeyse ağlayacak, saçını başını yolacak gibi olmuştu.

Dükkândan çıktık, beş on adım gittik gitmedik, elbiseci arkamızdan koşup önümüzü kesti, çok nâzikçe:

— Bir dakika baylar, rica ederim buyrun dükkâna. Siz çıkınca birden hatırladım, tam size göre, beğeneceğiniz bir elbise var... dedi.

Az önceki tersliği kalmamıştı.

Anladığıma göre, bu adam, dükkânına giren birine mal satamazsa bir hafta uyku uyuyamayanlardandı.

Arkadaşımı kolundan tutup, ama nâzik nâzik, sürüklercesine dükkâna soktu. Ben de arkalarından gittim.

Bir elbise çıkardı, ama elbise denecek yeri yok. Arkadaşımın üstündeki daha yeni sayılırdı, üstelik de küçük, ancak onbeş yaşlarında bir çocuk giyebilir.

Arkadaşım elbiseyi görünce alayla güldü:

— Amma da yaptın, dedi, yahu o bana olur mu? Giyince düdük gibi kalırım. Alay mı ediyorsun?

— Estağfurullah beyim... Siz giyin bir kere... Üstünüzde açılır. Tam size göredir, uygundur. Beğenmezseniz almayın... Zorla değil ya...

— Göz var, ölçü var... Bir kere paçalarından ayaklarım geçmez...

— Giyinmek de parayla değil ya beyim... Hele giyin bir...

Bir yandan söylüyor, bir yandan da yardımcısıyla birlikte, hemen hemen zorla arkadaşımın üstündekileri çıkarıyordu. Sonra o dapdar, kısacık pantalonu zorlaya zorlaya giydirdi. Pantalon liğme liğme paçaları, arkadaşımın dizkapaklarından bir karış aşağısına ancak geliyor, kıllı baldırları görünüyor...

Beni bir gülmedir aldı. Elbiseci de:

— Nasıl da üstünüze oturdu. Tıpatıp... Hem de çok yakıştı... Bir de ceketini giyin... demez mi!

Arkadaşım:

— İstemez... diye bar bar bağırıyordu.

Bir ara, ellerini pantalonun ceplerine sokup, boy aynasının önünde dizlerini bükerek ayak burunları üstünde yaylanırken, birden yüzü değişti, yüz çizgileri tatlılaştı:

— İşte tam bana göre bir pantalon... Beğendim... Şunun ceketini de verin bakayım... dedi.

Ceketin kolları, arkadaşımın bileklerinden, pazularından geçmediği için, zorlaya zorlaya giydirirlerken ceket yer yer söküldü. Eteği, belinin üstünde, kol ağızları pazularında, iliklenmiyor da...

Arkadaşım, sağ elini pantalon cebinden hiç çıkarmadan, aynada kendisine bakıp:

— Çok güzel oldu... dedi.

Elbiseci:

— Kumaşı da İngiliz kupon... dedi.

— Belli...

— Ya dikiş? Birinci sınıf işçiliği var...

— Evet...

— Hokka gibi de oturdu. Ismarlama diktirseniz, böyle düşmez... Hem de daha yepyeni...

Peki, bu benim sersem arkadaşım, pantalonun kıçındaki yamayı da mı görmüyor?

Dayanamayıp:

— Yamalı yahu... dedim.

Arkadaşım, terziden önce davranıp elbiseyi savundu:

— Yama değil o, sen ne anlarsın elbiseden... Stili öyle, şimdi moda...

Elbiseci:

— Güle güle giyin, güle güle eskitin... dedi.

Arkadaşım yine yaylandı mı, ne yaptıysa, pantalonun ağı sökülmesin mi!

Elbiseci:

— Çıkarın hemen diktirelim... dediyse de:

— Yok kalsın, böyle daha iyi... dedi.

İşte o zaman, sağ elini pantalon cebinden neden hiç çıkarmadığını, neden birden yumuşadığını anladım.

— Kaça bu elbise? diye sordu.

Elbiseci:

— Siz maldan anlıyorsunuz, zevk sahibisiniz... Onun için size üçyüz elli lira... Başkasına vallahi vermezdim... Maksat, müşteri olun... dedi.

Arkadaşım bana döndü:

— Sende para vardı değil mi, bana yüz lira borç versene...

Oysa, ne güzel elbiseleri yüz liraya bile pahalı bulmuştu. Benim duraksadığımı görünce elbiseci:

— İsterseniz almayın, dedi, malımı zorla satmıyorum... Allah inandırsın, zarardır... Yoksa alışveriş olsun...

— Yok, yok, aldım... Neden bu elbiseyi baştan göstermediniz de, boşu boşuna bizi saatlerce uğraştırdınız?...

— Esnaflıkta âdettir, malın iyisini hep sona saklarız. Çünkü herkes sizin gibi iyi maldan anlamıyor.

Bende de yüz lira yok, ancak seksen lira çıkıştı. Adam, on para aşağı inmiyor. Yine çözüm yolunu elbiseci buldu:

— Çıkardığınız elbiseyi yirmi liraya alırım...

Verdik onları da, çıktık dükkândan... Arkadaşım:

— Aman çabuk gidelim, hızlı yürü... dedi.

Hâlâ sağ elini pantalon cebinden çıkarmamıştı. Niçin acele ettiğini anlıyordum.

Biraz gittikten sonra:

— Artık ben burdan gideyim, ayrılacağım, bana müsaade... Teşekkür ederim... dedi.

Aklınca beni atlatacak...

— Sen bana baksana, dedim, senin karşında enayi yok... Ulan, o kadar güzel, ucuz elbiseleri bırakıp da, şu paçavraları neden aldığını sanki bilmiyor muyum?

— Yakıştı da ondan aldım...

— Evet yakıştı... Arkasında da hava deliği var... Hiç anlamam, paraya ortağız... Çıkar cebindekileri...

— Kalabalıkta olmaz, tenha bir yere gidelim de...

— Yarıyarıya bölüşeceğiz.

— Ne münasebet yahu?... Allah Allah, sana ne, elbise benim, cebinden çıkan da benim olur...

Epey pazarlık ettikten sonra:

— Sen seksen lira verdin, hakkın da o kadar... Yüzde yirmisi senin... Ama ayrıca seksen lirayı geri vermem...

Böylece anlaştık.

Kolunu sallarken, ceketin sol kolu omuz başından söküldüğü için:

— Dikkat et, ceketin kolu düşüyor... dedim.

Tenha bir yerde paraları saymak için ara sokaklara girdik. Sokak çocukları arkamıza takılıp yuuu çekmeye başladılar. Utanıyordum ama, payımı almadan ondan ayrılamazdım.

Bir cami avlusuna girdik. Kimsenin görmiyeceği bir yerde, arkadaşım pantalon cebinden cüzdanı çıkardı, yağlı meşin, eski, ama şişkin bir cüzdan, içi tıkabasa dolu... Nasıl da unutmuşlar cepte, kimse farkına varmamış...

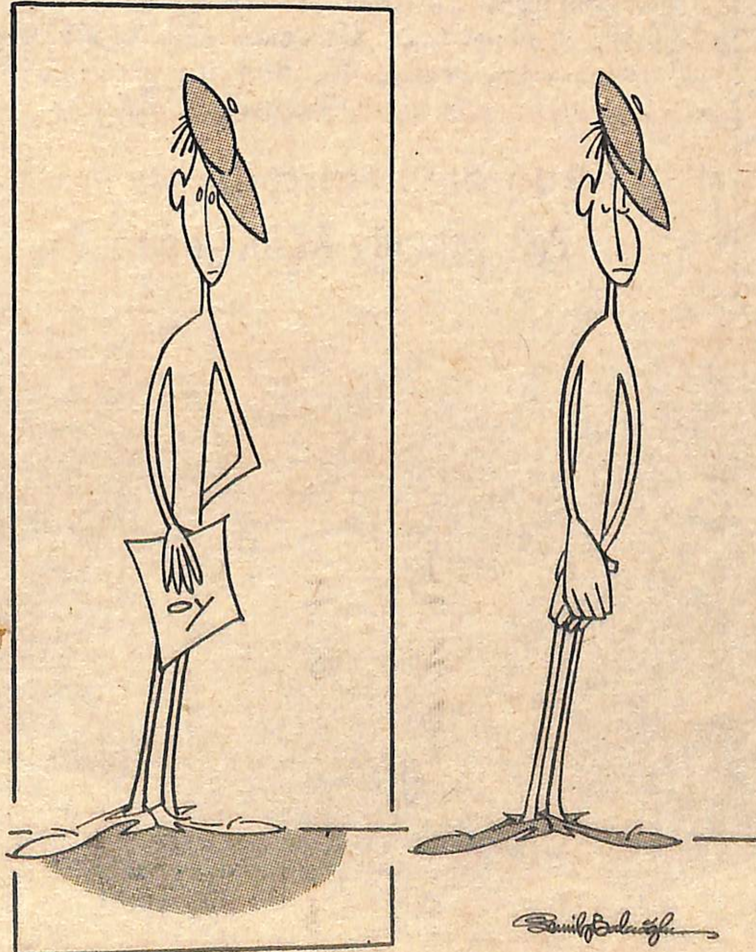
— Hiyle istemem, say şunları çabuk... dedim.

Arkadaşım, şişkin cüzdanı açıp çevirince, içinden bir dolu reklâm kartı yere döküldü. Eğilip bir kart aldım, okudum:

«Bütün şık erkekler müessesemizden giyinir. Her türlü kullanılmış elbise alınır, satılır. Her bedene uygun frak, smokin vardır. Teşrif ederseniz memnun kalacaksınız!»

Anladım ki o eski elbiseci, canını almak için dükkânına Azrail girse, son nefesinde ona bile elbise satar.

Aziz NESİN

Yazısız

Yazılı!

YELPAZE

REFİK ERDURAN

MİYAAV!

BÜYÜYÜNCE cerrah olmağa niyetlenen bir oğlum var benim.

Bahçemizde bol kedi, gazetelerde de her gün organ nakli haberleri var.

Bu üç durumun birleşmesiyle ortaya kritik bir meselenin çıkmış bulunduğunu tam vaktinde farkettim.

Son zamanlarda bizim oğlan anestezi üstüne boyuna bir şeyler sormakta, kedilerin kan gruplarının nasıl anlaşılabileceğini merak etmekte ve ortalıkta esrarlı bir hazırlık havası estirmekteydi.

En usta sorgu yargıçlarına parmak ısırtacak bir kurnazlıkla ağız arayarak ve bir takım gizli istihbarat kaynaklarından yararlanarak öğrendim ki, mahdum bey tarihin ilk «kedi kuyrukları değiş tokuşu» ameliyatını gerçekleştirmek üzereymiş.

Hemen kendisiyle bir mülâkat talep ettim. İlk sorularıma karşılık söz konusu ameliyat niyetini açığa vurmasından sonra aramızda şöyle bir konuşma geçti:

— Oğlum, günah değil mi kedilere?

— Canları acımayacak ki. İkisini de bayıltacağım.

— Ben seni bayıltıp kulaklarını başka birinin kulaklarıyla değiştirsem ister misin?

— İstemem. Kulaklarımdan memnunum ben.

— O kedilerin kuyruklarından memnun olmadıklarını ne biliyorsun?

— Sen memnun olduklarını ne biliyorsun?

— Bilmiyorum. Ancak, kendileri öyle bir istekle bize başvurmadıkça, o konuda bir şikâyetleri olmadığına inanmak gerekir.

— Sen geçen gün köpeği vıyaklata vıyaklata yıkadın. Sabunlanmak için başvurmuş muydu o?

— Evlâdım, bir hayvanı sabunlamakla kuyruğunu koparmak arasındaki farkı göremiyor musun?

— Görüyorum. Sabunlamak isteyen sensin, kuyruk değiştirmek isteyen de ben.

— Köpeği temizlemekle ben ona iyilik etmiş oldum!

— Neden?

— Temizlik iyi bir şeydir de ondan!

— Köpek için mi iyi, senin için mi?

— İkimiz için de.

— Ne biliyorsun? Köpeğe sordun mu?

— Hiç değilse ona bir zarar vermediğime eminim. Bir tarafı kanamadı; hiçbir acı çekmedi...

— Öyleyse neden vıyaklıyordu?

— Oğlum, evlâdım, bırak zevzekliği... Hayvanların görüşlerini de bırak. Bana şunu söyle: Kedilerin kuyruklarını ne diye değiştireceksin?

— Senin köpeği sabunladığın gibi... İyilik diye.

— Ne iyiliği?

— Postlarına uymayan kuyruklarla dolaşan ilk kediler bunlar olacak. Fiyaka yaparlar. Fena mı?

— Ya kuyruklar tutmazsa?

— O zaman kuyruksuz kedi olurlar. Faydalı bir organ değil ki kuyruk zaten. Boşuna ağırlık.

— Kan kaybından ölürse hayvanlar?

— O zaman da kahraman olurlar. Kedi tarihine geçerler. Benim bilgimi arttırdıklarından, daha sonra ameliyat edeceğim kedilere faydaları dokunur.

— Demek bu kuyruk denemelerinin arkası da gelecek?

— Elbette.

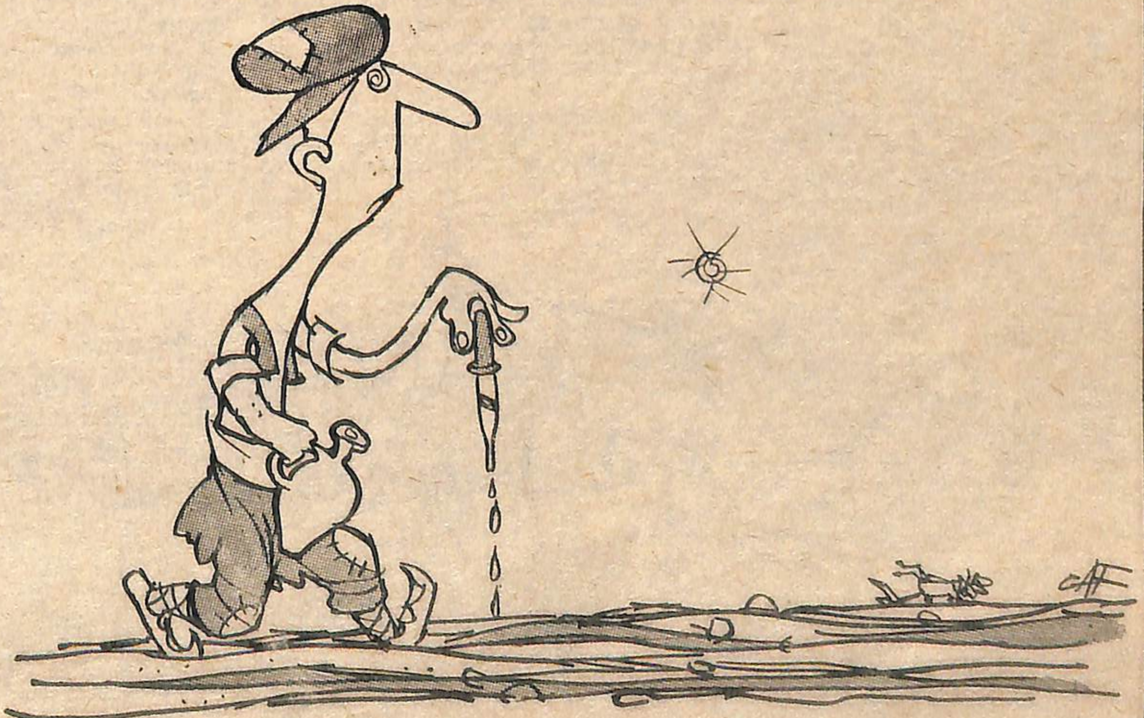
— Kaç kere tekrarlanacak deneme?

— Kuyruklar tutuncaya kadar.

Baktım ki cerrah adayını tartışmayla caydıramıyacağım, bir süre ev içi demokrasi düzenine paydos deyip sıkıyönetim kurdum; öylece şimdilik kurtuldu kediler.

Beni de bir düşünce aldı: Acaba oğlanı büyüyünce doktor yapmaktan vazgeçip politikaya mı soksam? **Refik ERDURAN**

Anadolu'da köylü su sıkıntısı çekiyor. — Gazeteler —

Yazısız

Ağlama Kralı

Muzaffer İZGÜ

SEVGİLİ babacığım,
Bilmem, memlekette satışları rekor kıran plâklarımı dinlediniz mi? Şimdi sen bu cümleyi okuyunca şaşıp kalacaksın. Ve diyeceksin ki:

«Ulan bu bizim oğlanda bir ses vardır düşman başına, bir şarkı söylemeye görsün, tüm milleti nohutsuz fasulyesiz karın ağrısından iki büklüm eder. Hele hele bu oğlan davulla kemanı birbirine karıştıracak kadar sersemdir. Ki, bir müzik âleti kullanma yeteneği olsun.

Oğlun, beatles, hippi, pippi, arajmancı oldu desen, bilirsin sululuğu sevmem babacığım. Hâlâ merak ediyorsun değil mi? Söyleyeyim: Ağlıyorum... Evet, ağlıyorum. Şimdi sen:

«Allah ağlatmasın!» diyeceksin ama babacığım, ben ağlıyorum. Ve bu ağıtla hem geçimimi sağlıyorum, hem de ünümü daha ünlü yapmağa çalışıyorum. İnşallah ağlaya ağlaya şu anda zirvesinde bulunduğum şöhretin çok daha yükseklerine çıkacağım.

Biliyorsun, daha önceleri bir müteahhitin yanında çalışıyor, inşaatlarda yatıp kalkıyordum. Her nasılsa bir gün, bu bekârlık, bu gurbet, bu inşaatı bitmemiş odalardaki sefil hayat iliğime tak dedi ve arkadaşların kahvaltıya oturdukları bir sırada, ben de ağlamaya oturdum. Arkama bir yastık dayadım, yorganı dizlerime dek çektikten sonra başladım ağlamağa... Ama nasıl ağlıyordum babacığım, bir görsen kendini ölmüş zannedersin. Arkadaşlar:

— Hadi ulan Halit, bırak da şu zırvalamayı gel bulgur aşını ye, dediler.

— Yok arkadaşlar, bırakın beni ağlayacağım, dedim.

— Yahu ne var ağlayacak?

— Bir şey yok ama, canım ağlamak istiyor, dedim.

Bıraktılar:

— Helbet vardır çocuğun bir derdi, bırakın ağlasın, dediler.

Allah seni inandırsın babacığım, her iş öyle ya, ben de ağladıkça açıldım, ağladıkça açıldım... Öğleden sonra öyle randımanlı bir şekilde ağlamağa başladım ki, aynı ayarlı motörler gibi... Ağlamak deyip geçme ha babacığım, ağlamanın da bir sanat yönü var. Canım istiyor, danalar gibi böğüre böğüre, canım istiyor içli içli, canım istiyor kesik kesik, canım istiyor hıçkıra hıçkıra ağlıyordum... Ve kendi kendime ağıtlara birer de isim koymağa başladım:

— Bu, veremli oğlanın ağlayışı...

— Bu, ölen sevgilisinin mezarı başında ağlayan gencin ağlayışı...

— Bu, sevgilisinin kapısından kovulan gencin ağlayışı...

— Bu, parası geç kalan üniversiteli gencin ağlayışı...

— Bu, anası babası trafik kazasında ölen gencin ağlayışı...

— Bu, ay sonuna maaşını yetiremeyen küçük memurun ağlayışı...

— Bu, evinde kaynana kahrı çeken damadın ağlayışı...

— Bu, az hastası olan doktorun ağlayışı...

Ki, kendi kendime o bir gün içerisinde tam 25 çeşit ağlama olduğunu keşfettim. Hani ya babacığım, bir gün içerisinde bu kadar merhale aşmak insanoğlu için az buz şey değildir...

Akşam arkadaşlar gelince, onlara bu keşiflerimi iki gözüm iki çeşme bir bir anlatmağa başladım. Onlar:

— Yahu şunu ağlamadan anlat, dedikçe, ben, hem ağıtıma biraz daha hız veriyor, hem de:

— Ağlarım kardeşim karışmayın, memlekette demokrasi var, diyordum.

O gece sabah- dek ağladım... Su içerken ağladım, yemek yerken ağladım, tuvalette bile ağladım. Tuvaletin musluğu su kaçırıyor, ee ne duruyorsun ağla Halit; ustalar duvarın harcını az koymuşlar, ee ne duruyorsun ağla Halit!

Sağolsun müteahhit, işime son vermedi. Hem çalışıyorum, hem ağlıyorum. Bir hafta sonra dışarda da ağlamağa başladım. Bakkala gidiyorum:

— Ver yüz gram peynir diyorum, başlıyorum ağlamağa...

Kahveye gidiyorum:

— Bir çay, diyorum, başlıyorum ağlamağa...

Dolmuşta ağlıyorum, troleybüste ağlıyorum, Köprü'de ağlıyorum, vapurda ağlıyorum... Ağlamak için bahaneleri o kadar kolay buluyorum ki sorma babacığım. Peynir bozuk, çay bozuk, yollar bozuk, trafik bozuk, dolmuş bozuk, bozuk oğlu bozuk... Her şey tepeden tırnağa bozuk. Babacığım, sana şurada bir sır vereyim ki, bu bozuk şartlar içerisinde kim olsa çabucak ağlar ama, nedense millet gülmeyi tercih ediyor. Bir bakıma gülmeyi tercih ettikleri daha iyi. Yoksa o zaman ben nasıl bu kadar şöhrete ulaşabilirdim.

Neyse babacığım, uzatmayayım, bir böyle, iki böyle, bir gün beni ağlarken müteahhit bey dinlemiş. Arkadaşlara:

— Yahu, heba etmeyin bu çocuğun kabiliyetini böyle, demiş. Baksanıza ne kadar güzel ağlıyor. Varın gidin plâk şirketlerine, dünyanın parasını kazansın bu çocuk...

Arkadaşlarım, olur mu olur demişler ve bir plâk şirketinin yolunu tutmuşlar. Adam işi önce ağırdan almış, fakat arkadaşlar:

— Tam 25 çeşit ağlıyor, deyince:

— Getirin bir kere dinleyeyim, demiş.

Arkadaşlar beni aldılar, bu adamın stüdyosuna götürdüler. Daha ben yoldayken dolmuş şoförü beş kişilik arabaya on kişi attığı için ağlamağa başlamıştım. Şoför:

— Arkadaşı tımarhaneye mi götürüyorsunuz? diye sordu.

Arkadaşlarım:

— Ağzını topla! O, büyük bir sanatkârdır, dediler.

— Resim mi çiziyor?

— Hayır, ağlıyor.

— Ne?

— Ağlıyor...

Şoför, dikiz aynasından bakarak:

— Ağbiler, siz topunuz tımarhaneye gitseniz fena olmayacak, dedi. İsterseniz çekeyim Bakırköy'e!...

İşte böyle babacığım, memlekette sanattan anlamayan kaba ruhlu insanlar da var. Neyse, biz ağlaya ağlaya girdik stüdyoya. Ptronun odasına daldık.

Adamın:

— Ağlasın bakalım! demesine ne hacet, ben zaten hüngür hüngür ağlıyorum.

Önce bir ağlama taksimi geçtim... Dana böğürüşüne kadar çıkıp, kesik kesik ağlamaya kadar indim. Arkasından başladım, iflâs etmiş patronun ağlamasına. Ne bileyim ben, meğer bu plâkçı patron da zamanında iflâs etmemiş mi? Adam, başladı o zamanı hatırına getirip benimle beraber hüngür hüngür ağlamağa.

— Böyle ağlamıştım işte, vallahi billâhi tam böyle ağlamıştım, diyor, kafasını küüt küüt masaya vuruyordu.

Sağolsun arkadaşlarım, onlar da ağlamağa başlayınca, bu kez kâtibe de bize katıldı. Sonra, plâk basanlar, ses alanlar, ses ayarlayanlar, mikrofon tutanlar... Belki iki saat tüm stüdyo bir göz olduk, bir ağız olduk, ağladık, ağladık, ağladık... Zavallı patronun mendili yetmedi kollarına sildi, kolları yetmedi, pencerenin perdelerine sildi...

İki saat sonra arkadaşlar mukaveleyi yaparlarken yalnız patronla ikimiz ağlıyorduk. Patron:

— Şahane kardeşim şahane, varol, nurol, tüm milleti ağlatacağız! diyor başka bir şey demiyordu...

Adamcağız kıpkırmızı gözleriyle bizi kapıya dek uğurladı. Ondan tam bir hafta sonra da ilk plâğımı doldurdum!

«Ay Sonu Geldi Metelik Yok». Bu, memurlarla ilgili uzun havayı Bahri Bulanık adında birisi okudu, ben de ağladım. Ama plâğın en üstüne kocaman kocaman harflerle benim ismimi yazdılar: Ağlayan - Halit Hepağlar...

Allah senli inandırsın babacığım, plâk, memurlar tarafından bir haftada kapışıldı. Duyduğuma göre, tüm memurlar ay sonunda bu plâğı çalıp, çoluk çocuk ver ediyorlarmış ağıtı. Ay başında iki gün ara verdikten sonra, yine başlıyorlarmış bu plâğı çalmağa ve ağlamağa...

Arkasından, «Kapısından Kovdu Beni Sarışın Kadın» plâğını doldurduk. Bu uzun havayı da yine Bahri Bulanık okudu ve ben ağladım.

İşte bundan sonraki plâkta, yâni üçüncü plâğımda şöhretin zirvesine ulaştım. «Veremli Oğlan». Ağlayan: Halit Hepağlar. Okuyan: Bahri Bulanık.

Bundan sonra mektuplar yağmaya başladı stüdyoya:

«Yahu bırakın Bahri'yi, gazeli, uzun havayı, mayayı, bize yalnız ağlamak yeter. Bize yalnız Halit Hepağlar yeter!» diye.

Ondan sonra başladım sırf ağıt plâkları doldurmağa... Beşinci plâktan sonra gazinolardan teklifler yağmaya başladı. Daha sahnede:

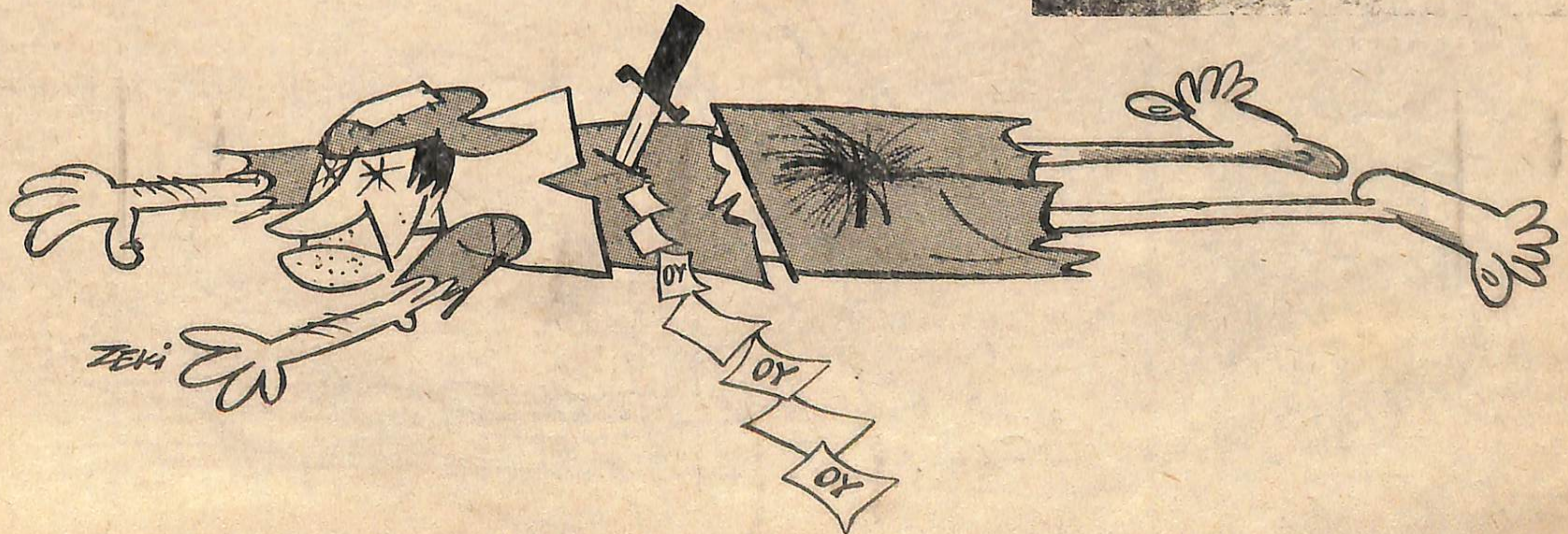
— Şimdi karşınızda Türkiye Ağlama Kralı Halit Hepağlar, diye isimim anons edilirken, millet başlıyor ağlamağa... Hele bir suratımı gördüler mi, tüm millet ağlamaktan helâk oluyor. Geçiyorum mikrofona, tam onbeş dakika milleti ağlaya ağlaya kendinden geçiriyorum...

Dışarda da bir âlem babacığım... Örneğin; bakkala giriyorum, bakkal beni görür görmez başlıyor ağlamağa. Bir lokantaya oturuyorum, başlıyor garsonu, ahçısı beni görür görmez ağlamağa... Geçenlerde vergi meselesi için Vilâyet'e gitmiştim, beni gören müdür, beni gören memur başladı ağlamağa. Vali bile yanımdan hıçkıra hıçkıra geçti gitti. Hele hademeler, onlar bağıra bağıra ağladılar. Yoldan geçiyorum, görenler beni gösterip ağlıyorlar... Bana gelen mektuplar bile gözyaşlarıyla dolu...

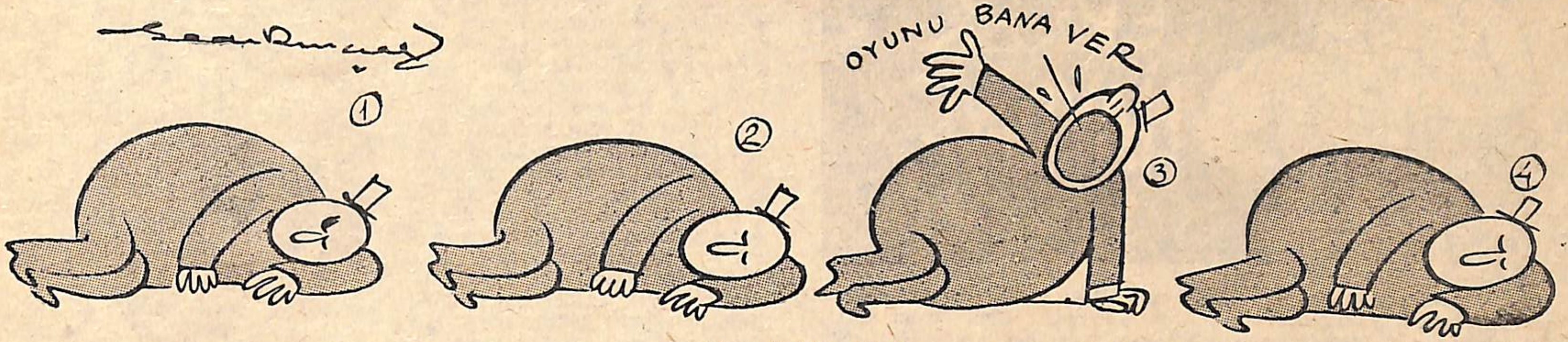
Allaha bin şükür babacığım, epeyce yükümü tuttum. Şimdi de, «Seçimi Kaybeden Adayların Ağlayışı» isimli bir plâk dolduruyorum. İnşallah bu plâk da bugünlerde satışa çıkarılacak... Tahmin ediyorum, esas vurgunu bu plâktan vuracağız...

Mektubuma son verirken, ellerinizden öper, her daim ağlamam için dualarınızın üzerimden eksik olmamasını dilerim...

Oğlunuz
Türkiye Ağlama Kralı
Halit Hepağlar

Seçimlerde 14 ölü, 39 yaralı var. — Gazeteler —

Senede bir gün!..

Geçmiş Zaman Olur ki...

E S K İ   Y A Z L A R

ESKİ yazların son yıllarına yetiştim: Abdülhak Hâmid ile Samipaşazade Sezai beyin Çamlıca'da bülbül dinledikleri günlerde ben, beşikte ninni dinliyormuşum ancak...

Galiba Hüseyin Siyret'indir şu güzel mısra:

Ötme ey bülbül-i âvâre ki hicran uyusun!

Gül ve bülbül edebiyatımızda divanlar doldurur. Yüzyıllar, ne gülün rengini, ne bülbülün sesini yıpratamamıştır:

Güller açılır şerm ile ol konca gülünce!

Diyor Nedim. Bilenler bilmiyenlere söylesin demeden ben açıklayım: Şerm, farsça utanma demektir.

Güzel değil mi? Sevgilisini koncaya benzeten şair: «O konca, utanarak gülünce güller açılır» diyor. Sanat oyunu yalnız konca ile gül'ü bir araya getirmekte değil, utancın kızarması ile koncanın ve gülün kırmızılığı arasında da renk ilişkisi var.

Yine divan şairinden bir beyit kalemimin ucunda. Hayranlığımı sizlerle paylaşmak isterim:

Biz bülbül-i muhrik dem-i gülzar-ı firâkız,
Âteş kesilir geçse seba gülşenimizden!

Eski dilin düğümlerini çözeyim:

«Biz, ayrılığın gül bahçesinde yanık yanık dem çeken bir bülbülüyüz. Bahçemizden geçen rüzgâr bile ateş kesilir!»

İşte, bahçeli evler, bahçeli köşkler, bahçeli yalılar şehri İstanbul, beton yığınları, çimento yığınları ve gecekondu yığınları içinde kalmadan önce, böyle güller içinde, bülbüller içindeydi bir zamanlar!

Beylerbeyi'ndeki evimiz, geçen yazımda da söylemiştim, bostanlara karşıydı. Hangi pencereden baksanız, bir yanda yemyeşil sebze tarlaları uzanırdı, sırıklara tırmanmış domateslerle, toprağa yatmış mor kadife patlıcanlarla... Bir yanda, ya çiçekler giyinmiş yemiş ağaçları görürdünüz, ya ayva, incir, şeftali yüklü dallar... Ama babam, bir solumuzdaki, bir üstümüzdeki iki evi satın almış, yıktırmış, bahçe yapmıştı oturduğumuz eve... Eski İstanbul'da bahçesiz olmazdı ev!

Kırk yıl, elli yıl, altmış yıl önce Boğaz'da mehtap vardı, Boğaz'da saz vardı, Boğaz'da aşk vardı. Bebek koyu, Kanlıca körfezi bir saltanat çağının yazılmamış tarihi, yazılmamış romanıdır.

Dün bezminizin bir ezeli neşesi vardı
Saz sesleri tâ fecre kadar körfezi sardı,
Vakta ki sular şarkılar inlerken ağardı,
Bendim geçen ey sevgili sandalla denizden...

Yahya Kemal'den sonra, büyük şairimiz Faruk Nafiz Çamlıbel, şu dört mısra ile, saz sesleri susmuş bir Boğaz gecesini çiziyor:

Ah eden kimdir bu sâat kuytuda,
Sustu bülbüller, hıyaban uykuda,
Şimdi ay bir serv-i sîmindir suda,
Esme ey bâd, esme canân uykuda.

Şimdi, hanım iğnesi kayıkların süzüldüğü suları, delişmen oğlanların motorları altüst ediyor... Yahya Kemal:

Gönlümle oturdum da hüzünlendim o yerde,
Sen nerdesin ey sevgili, yaz günleri nerde?

Demekte ne kadar haklıymış, değil mi?

Boğaz'da her semtin kendine özgü bir şöhreti vardır: İster Aksaray'a ininiz, ister Maçka'ya çıkınız, ister Balıkpazarı'nda dolaşınız, burnunda henüz solmamış sarı çiçekleri ile körpecik hıyarların hepsi:

— Çengelköyü'nün badem'dir!

Kimi kazanda kaynayan, kimi ateşte kızaran, dumanı bile lezzet, o sütlü mısırların hepsi Göksu'nundur!

Kanlıca'nın yoğurdu, artık bütün İstanbul'u besliyor. Ereğli'den, Bursa'dan gelen tombul çilekler, bizim Arnavutköyü çileği yanında birer köylü güzelinden öteye gidemez!

Balık mı?... Şemsipaşanın barbunyasından tutunuz da Büyükdere'nin lüferine, Beykoz'un kalkanına kadar hepsi ayrı zevk, ayrı taddır...

Gece, bakarsınız deniz üstünde bir fener alayı. Karanlık sularda alevlerin helezonları yılpırdar. Ateş balıklarının avlanışı bir sihirbaz masalıdır Boğaz'da...

Yalnız Boğaz mı?... Ya Haliç?... Şaka etmiyorum: Kâğıthane olmasa, divan edebiyatının İstanbullu şairi Nedim olur muydu acaba?...

Batı edebiyatında, Haliç'in adını bilirsiniz: Altınboynuz derler.

Altınından vazgeçtim, şimdi boynuz bile değil!

Şu koyu, şu yapışkan sularına mavna leşleri serilmiş kıyılara bakınız, iğrenmezseniz... İnsan, bu kadar cerahat nasıl, nereden akmış diye şaşar!

Bu, eşsiz Nedim'in:

Gülelim, eğlenelim, kâm alalım dünyadan,
Mâ-ı tesnim içelim çeşme-i nev peydadan,
Görelim ab-ı hayat aktığın ejderhadan,
Gidelim serv-i revanım, yürü sâdabat'a!

Dediği Kâğıthane... Güleceksiniz, eğleneceksiniz, dünyadan kâm alacaksınız orada! Yeni yapılmış çeşmeden cennet pınarlarının sularını içecek, mermer başlı ejderhanın ağzından ab-ı hayat aktığını göreceksiniz... Gidebilirseniz gidiniz şimdi. Bulabilirseniz bulun şimdi!

Şu teneke bacalı fabrika gecekondularını acaba hangi düşman eller buralara oturttu? Padişahların binbir gece masalı eğlenceleri, kim der ki buralarda geçmiştir?...

Yine Nedim, o günleri birkaç mısrada bakınız ne canlı çiziyor:

O tıfl-ı nâzı gördüm rûyine hurşit eser etmiş,
Haberdar olmamıştım, sonra bildim neylemiş, nitmiş,
Meğer zalim kaçıp tenhâca Sâdabada dek gitmiş,
Temaşa eylemiş âlayını şevketli hünkârın!

Ahmet Rasim'in ne güzel bir Kâğıthane şarkısını, kalemim bu satırları yazarken hafızam mırıldanmaya başladı:

Sûy-ı Kâğıthanede Mecnun misal,
Bekledim râhın efendim bi mecal,
Anladım, teşrifine yok ihtimal,
Çağlayanlarla beraber çağladım,
Talih-i nasaza küstüm, ağladım!

Bugün, değil Ahmet Rasim, iki milyon İstanbullu, onun kıyılarında ağlasak, kırk gün kırk gece ağlasak, yine o pis suları temizleyemeyiz.

Bir de deniz kir tutmaz derler. Lâf!... Onu söyleyen dedelerimiz arkalarından gelecek torunlarını düşünmemişler.

Biz atasözünü yalanlayan bir kuşağız!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Seçim yarışını A.P. kazandı. — Gazeteler —

— Boşuna Paşam, yetişemiyorsun işte!..

EZAN vakti, Dürdane'lerin kapısı, ardına kadar açık duruyordu. Ama, Meserret hanım, avucunda topuz tutan, el biçimindeki tokmağı, çalmadan edemedi. İçeriden, davudî, kısık bir kadın sesi geldi:

— Kim ooo?...

— Mefharet hanım kardeşim, evde misin?

Bir kayışının kopuk olduğu, yerde sürünürken çıkardığı sesten belli olan, bir çift takunya tıkırtısı duyuldu. Bakır sahanların durduğu dolabın yanından, sarı yemenili bir baş uzandı:

— Meserret hanım, sen misin kardeşim?

— Ben'im Mefharet'çiğim... İki dakikalığına sana tâcizlik vermiye geldim. Allahını seversen rahatsız olma.

— Rahatsızlık da ne demekmiş hemşire?... Bir işim gücüm yok ki... Damat, yoğurtlu semizotu istemişti de, onu ayıklıyordum. Buyur allasen içeri...

— Girsem mi acep, bilmem ki?... Ah kardeşim, başımda Anadoluhisarı'nın mısır kazanları kaynıyor kör olayım. Başıma gelenleri bir bilsen, vallahi, küçük diline, kantoron yağı sürersin. İkindiden beri, tıpkı yamaç hardalı yemişim gibi, bir gıcıktır tuttu nonoşum.

— Hayırdır işallah kardeş?... Ne oldu, söylesene?...

— Nasıl söyliyeyim, neresinden başlıyayım, bilemiyorum ki...

— En başından başla hemşire... Aramızda teklif tekâlüf olacak değil ya. Ha, ana baba bir, kardeşe söylemişsin, ha bana... Anlat bakalım. «Anlatmak, melhem ilâcının kaymağıdır» derler. Sen, eski zaman adamlarının lâkırdılarından şaşma... Neymiş derdin kuzum?

— Ah benim derdim, evliyalara mum döşeyenlerin derdinden de büyük, kardeş... Hani benim kız var ya?... Boyu devrilesice Hayriye?...

— Eeee?...

— Hani tuttuk, geçende onu baş göz ettik ya?...

— Eeee?...

— Görsen, kocası da, ne iyi çocuk çıktı. Ensesine vur, ağzından lokmasını al. Ben, benim kızı, bir yuva kurar da, evini, eşini bilir diyerekten tesellilik buluyordum. Çoluk çocuğa karışır da, rahatlığın içinde halli hamur olur diye umaraktan, avunup gidiyordum. Meğer bizim kız, evine sahip olmak şöyle dursun, yüz numaranın perdesine gırgır bile olamazmış.

— Nereden anladın komşucuğum?

— Ah sorma Mefharet'çiğim... Benim kız var ya hani?

— Eeee?...

— Benim kız, kız değilmiş meğer..

— Aaaa, bir yaşıma daha girdim. Ayol senin kızının hiçbir dedikodusu duyulmamıştır ortalıkta... Nasıl oluyor bu iş?... Dul mu çıktı yoksa?...

— Ah keşke dul çıksa kardeş... Ben ona da razı olurdum. Benim kız, erkek çıktı, erkek... Allahını seversen, kimseler duymasın... Kendi mâbeynimizde kalsın.

— Aaaa, nasıl şey o öyle ayol?

— Ah kardeşim, aaaah!... Şaşılmıyacak gibi değil ki... Ben bile şaşırıp kaldım... Erkekmiş... Yâni, resmi erkekmiş.

— Ayol, kız kısmı erkek olur mu?

— Demek ki oluyor. Ama ben, eskiden beri şüphelenirdim. Ayıptır söylemesi, bacakları kıl içinde... Her onbeşte bir ağda kaynattığı halde, gene de tüylerinden kurtulamamıştı. Hâşâ huzurunuzdan, göğsü bile kıl içinde... Ondan sonracığıma, kızda durmamacasına bıyık çıkar. Bıyığını ilk siftah, ağda ile yolardı. Sonradan cımbıza dadandı. Ama o da kâr etmeyince işi cilete döktü. Ben de o vakitler, pek o kadar fütur getirmiyordum. «İnsan kısmının tüylüsü de olur, tüysüzü de» diyerekten efkâr etmiyordum. Neyse... Allahın izniyle, biliyorsun, Kantarzadelerin Mehmet'i aldık. Onun da geçende, Bandırma'ya gideceği tuttu. Eh, bir hafta sonra da dönecek diye bekliyorduk. Biz Mehmet'i bekleyeduralım, kız evde duramaz oldu. İkindi ezanı okunmaz mı, bizimki sokağa fırlar, yatsıdan sonra gelir. Onu uzaktan gören de der ki «Kocası burada yok diye, karı yelken açtı» diyerekten tevatür yayar. Uzun lâfın kısası, dün akşam, damat Bandırma'dan dönmüş. Bizimki gene evde yok. «Ailem nerede?...» diye sormaz mı?... Helbet sorar... Adamcağızın hakkı... Gelgelelim, ben ne cevap vereceğimi şaşırdım. Damada ne diyeceğimi hesap ederken, kapı çalındı, bekçi geldi. Mehmet'i karakola çağırdı. Sorma kardeşim başımıza gelenleri... Meğer bizim kız, akşam üstleri sokağa çıkar, elâlemin kızına, karısına lâkırdı atarmış. Cenabı Allahın hikmetinden sual olmaz. Derken, kadının biri, bizimkini şikâyet etmiş. Polis gelmiş, karakola götürmüş. Ama bu işe kumser de şaşırmış. «Kadın kadına lâf atar mı?» diyerekten, hayretler içinde kalmış. Onun üzerine bizimki «Ben kadın değilim. Arslan gibi delikanlıyım» deyip pazularını açıvermiş. İşte o vakit, kumserde ağız bir karış. Uzun lâfın kısası, eninde sonunda tutmuşlar, bizimkini tabibi adliye doktoruna yollamışlar. Doktor kızı, bir muayeneden geçirmiş. Sonunda lâpor vermiş. «Bu, ne kadındır, ne de erkektir» diyip, işin içinden çıkmış. Ameliyat yapılacak da, kadınsa kadınlığı, erkekse, erkekliği sağlama bağlanacakmış. Mehmet karakoldan dönüp, olanı biteni anlattı bana... Şaşırıp kaldım. Biraz sonra da kız geldi. Maymunda, bir sevinç, bir sevinç ki, görme kardeşim. Mehmet ağlar, ben ağlarım... Nihayet dün gece düşünüp taşındık. Damatla da epi konuştum. Damat, ameliyata razı ama, «Sonunda tam kadın olsun» diyor. Kız dersen, kadınlıktan bıkmış. «İlle erkek olacağım» diye tutturuyor. Ben de tam bir karar veremedim. Tuttum, aşık kemiği attım. «Eğer ki cuk oturursa, erkek olsun» dedim. Cuk oturdu. Bunun üzerine, damat yattıktan sonra kızı çağırdım. Şıllığı görsen, şaşarsın kardeş... «Hayriye iken Hayri olacağım» diye hop oturup hop kalkıyor. Evlendi de, mürüvvetini göreceğim, diye seviniyordum. Nasip değilmiş. Şimdi erkek olursa, başımıza başka gaileler de çıkacak.

— Vallahi, ne söylesem boş kardeşim. Bir insanın alnında, ne yazılıysa onu görür. Erkek olmasından ne diye korkacakmışsın? Yarın öbür gün, kalkar, bir işe girer, gül gibi geçinip gidersiniz. Bunda, üzülecek bir şey yok ki...

— Ah öyle deme hemşire... Kızın, işe girmeye, hiç niyeti yok. Onun demesine göre, işler başka türlüymüş.

— Nasılmış hemşire?

— Hani geçenlerde bizim güleşçiler, Bursa'daki kampa katılmayız diyerekten kazan kaldırmışlardı ya?

— Yoooo, bilmiyorum ben... Senden duyuyorum ilk...

— Hani canım, Cihat Uskan diyerekten güleşten anlayan bir başkan varmış da, güleşçiler de onu istemiyorlarmış. «Kampa gelirdin, gelmezdin» kavgası sürüp giderken, o Cihat Uskan dedikleri, kazan kaldıran güleşçilerden vazgeçip, yeni güleşçiler bularak, bir daha seferki güleşlere onları hazır edecekmiş. Bir yerde, bizim kızın pazularını görünce, kızın ağzından girip burnundan çıkmış. Hayriye'yi ayarmış, senin anlayacağın. Ona diyesiymiş ki «Olimpiyat güleşinde şampiyon çıkana, altın madalyon takıyorlar» demiş. Şimdi kızı görme kardeş... Boynuma sarılıp sarılıp, iki yanağımdan şapur şupur öperekten «Anneciğim!... diyor. Ben şampiyon olup altın madalyonu alırsam, gelir, burada bozdurup sana, Halep burması bilezik yaptırırım» diyor. Altın fiyatı da, epice çıkmış diyorlar. Fena olmaz altın bilezik... İşte hali keyfiyet böyle böyle kardeşim. Ben, niye karar vereceğimi bir türlü kestiremedim.

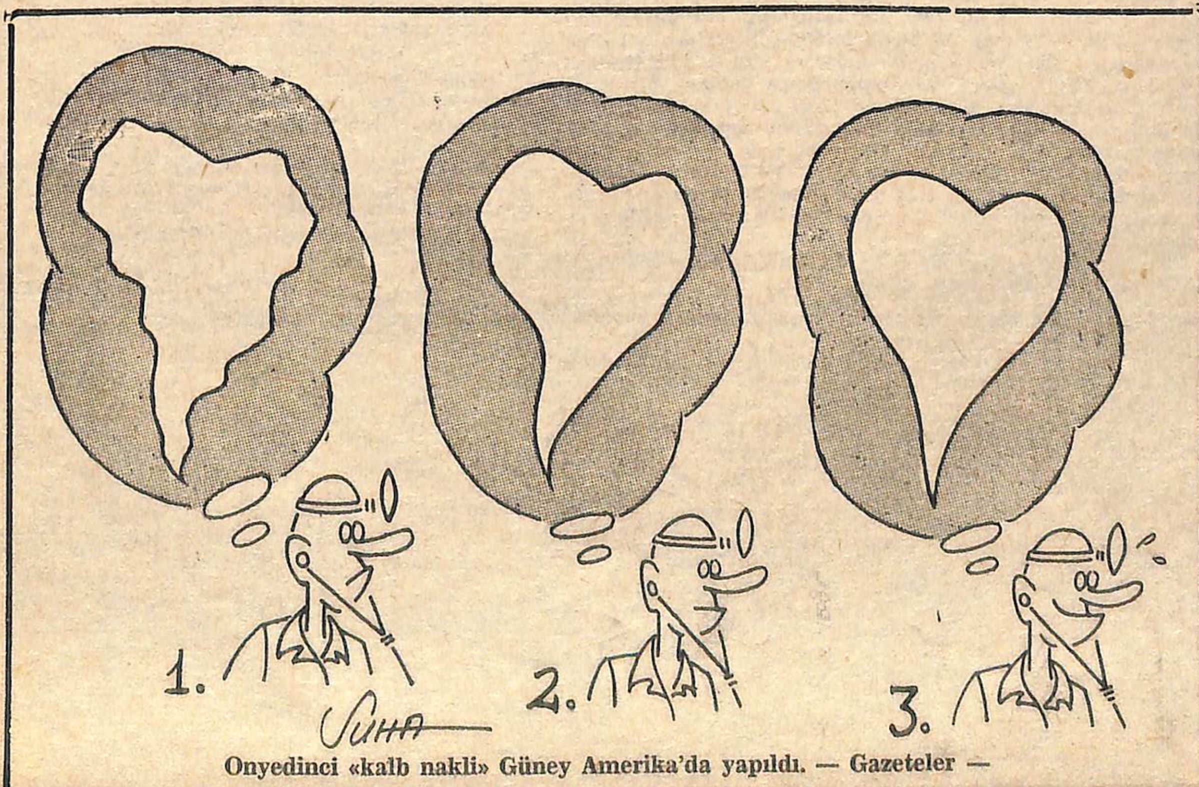
— Vallahi bana kalsa, bunda hiç üzüntü edilecek bir şey yok. Bence de erkek olsun. Biz, kızlık ettik de, ne faydasını gördük sanki? Erkek olursa, hiç olmamış, şuna buna yük olmaz. Erkek kısmının bıyık bükmesinde bile, başka bir bereket vardır. Sen beni dinle de, senin kız erkek olsun. Bakarsın, yarın öbür gün, İmâr'da olsun, Plânlama'da olsun, bir işe giriverir de, senin de yedi sülâlenin sırtı yere gelmez hemşire...

Adnan VELİ

Nurlu ufuklara doğru...

«Yüksel ki yerin bu yer değildir..»

Onyedinci «kalb nakli» Güney Amerika'da yapıldı. — Gazeteler —

YAZ BEKÂRI!

Gönlüm dedi: Geldi yaz... Sürgit bekâr yaşanmaz...
Bir eş bul... Yap bir düğün.
Dedim: «İstanbul» kızı, kesti iflâhımızı:
Tuvalete çok düşkün!

Peki «İzmir» li güzel?... Bakışı ömre bedel:
Gözleri kara üzüm!
Benziyor Ege'deki hırçın sulara; belki
Çapkına geçmez sözüm!

«Samsun» lu?... İçer tütün... Paketi haklar bütün
Kesmeden arasını!
Boğuluruz dumana... Hattâ değişir bana
Samsun sigarasını!

Ya fettan «Isparta» lı?... Beni yapar bir halı:
Çiğner... Onu bırakın!
«Tokat» lı?... Kızıp çatar... Çatınca tokat atar,
Adı üstünde bakın!

«Amasya» lı bir peri?... Gerçi vardır değeri:
Elma gibi yanağı!
Ama ellere bakar... Bana bir isim takar:
Amasya'nın bardağı!

«Bursa» lı kız alayım... Nasıl para bulayım:
İpekli esvap sever!
«Ergani» li?... Sorma hiç... Beni, elinde çekiç,
Bir bakır gibi döver!

Ya bir «Gümüşhane» li?... Yok, sevmem o güzeli:
Benden hep ister gümüş!
Aklınca kullanacak yalnız gümüş kap kacak...
Bu nerede görülmüş?...

«Of» lu bir kız?.. Hep of der.. Ömür boyu gam, keder..
Beğenmem bu huyunu!
Uğrasam «Karaman» a... Bir eş bulsalar bana,
Sonra çıkar oyunu!

«Zonguldak» lı sevgili?... Âşığı eder deli,
Kara elmastır adı!
Aşkta gider greve... Uğramaz olur eve...
Kaçar ağzımın tadı!

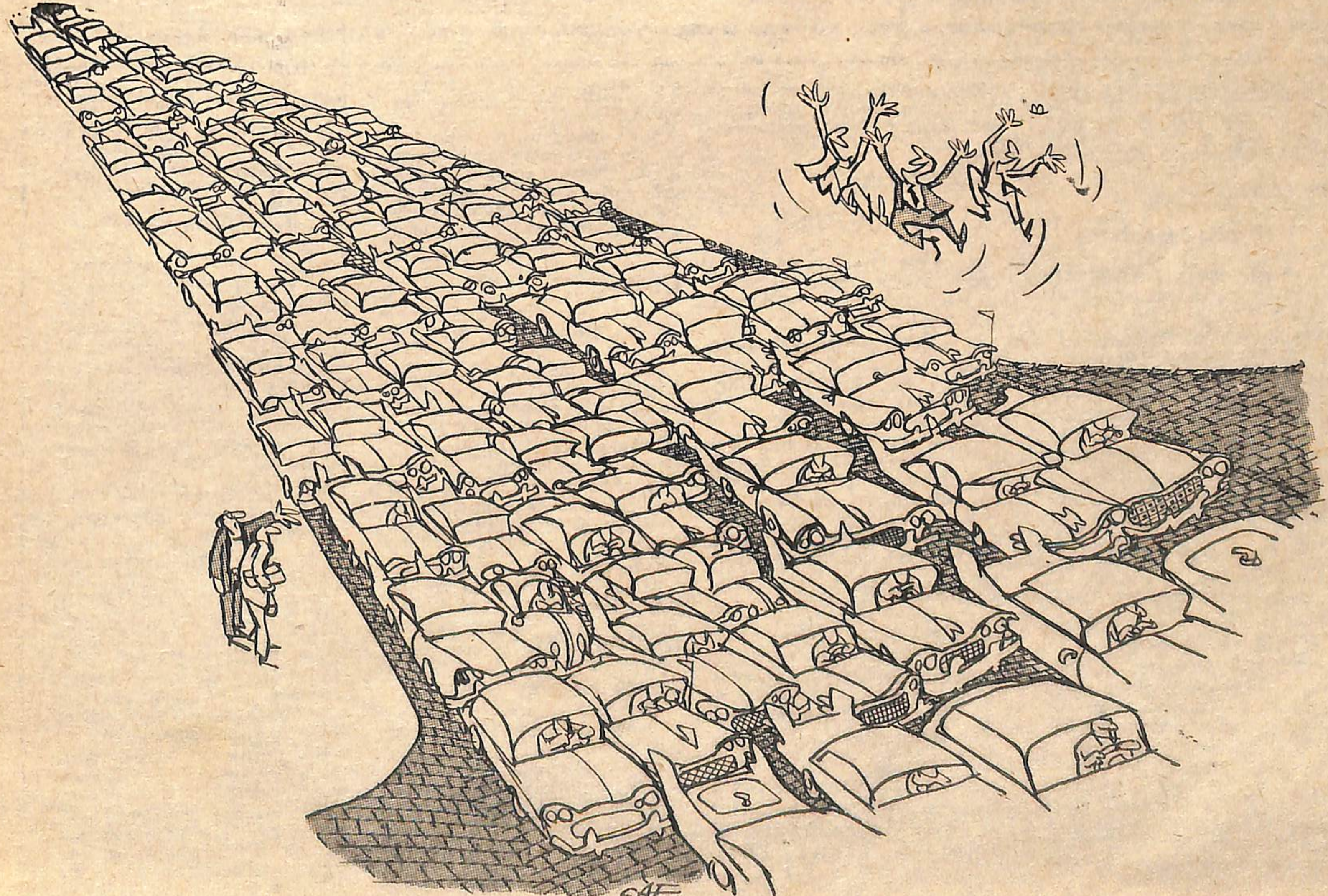
«Konya» lı?... Elde kaşık, oynar durmadan şık şık...
Dinlemez yalvarmamı!
«Kayseri» güzelleri?... Öfkeli çoktan beri:
Çıkarır pastırmamı!

En son «Ankara» lı kız?... Çene kavafı... Yalnız
Siyasetle uğraşır!
Gidip Mecliste görmüş, kaç kere, kavga-döğüş...
O da bana sataşır!

Razıyım bu güzele... Canımı sıksın hele;;
Ne kızar, ne çatarım...
Billâhi; o saniye, Millî Bakiye diye,
Hemen baştan atarım!

Necdet Rüştü EFE

Trafik Bayramı her yıl kutlanacak. — Gazeteler —

— Hele bir karşıya geçelim, biz de bayram yaparız!

İşte Büyük Sürprizimiz:

PLAJ GÜZELİ YARIŞMASI

Sevgili okurlarımız... Akbaba gelecek sayıdan itibaren on sayı sürecek bir PLÂJ GÜZELİ yarışması açıyor. Bu yarışmada jüri sizsiniz... Yurdun bütün plâjlarından adaylığını koyacak güzellerin içinden birinciyi siz seçeceksiniz.

1 — Bu yarışmada on PLÂJ GÜZELİ adayının resmini bulacaksınız.

2 — Bu resimlerin yanlarında, hal tercümelerini okuyacak, kimliklerini öğreneceksiniz.

Yarışma şartları :

1 — Yarışma on sayı sürecek ve her hafta bir PLÂJ GÜZELİ adayının resmi yayınlanacaktır.

2 — Yarışmaya katılacak kadın okurlarımız on PLÂJ GÜZELİ adayının resmini kesecekler ve içlerinden hangisini PLÂJ GÜZELİ seçtiklerini ve niçin onu tercih ettiklerini kısaca bir kaç satırla bildireceklerdir.

3 — Erkek okurlarımız da yine böyle on Plâj Güzeli adayının resmini kesecekler ve hangisini PLÂJ GÜZELİ seçtiklerini, sebebini de bir kaç satırla açıklayarak göndereceklerdir.

4 — Yarışmaya katılmak için on resmin beraber gönderilmesi şarttır.

5 — Yarışmamız 15 Ağustos 1968 tarihli sayımızda bitecektir.

6 — Uzaktaki okuyucularımızın da yarışmaya katılabilmeleri için cevaplar 31 Ağustos cumartesi gününe kadar kabul edilecektir.

7 — Akbaba adresine gönderilecek mektupların zarfına «Yarışma Memurluğuna» yazılmasını, isim ve adresin okunaklı olmasını rica ederiz.

Mükâfatlar :

1 — Kadın ve erkek okurlarımızdan birincilere 500'er lira.

2 — Kadın ve erkek okurlarımızdan ikincilere 250'şer lira.

3 — Üçüncülüğü kazanan kadın ve erkek okurlarımıza 100'er lira mükâfat verilecektir.

YEDİ GÜN

PAZARTESİ

Ortada kalanlar

İşcan'ın ölümü ile, tamamlanmayan çöp fabrikaları ortada kalmış.

Yalnız çöp fabrikaları mı?...

Suyundan sütüne, ışığından etine, gıda kontrolünden fiat kontrolüne varıncaya kadar bütün meselelerimiz ortada kaldı.

Vefat etmesine sayın İşcan vefat etti, ama öteki dünyaya galiba belediye toptan gitti!

SALI

Oturacak ama...

Bizde, «Demokrasi yerine oturdu.»

«Hayır, oturmadı.»

«Oturdu!»

«Oturmadı.» tartışması sürüp giderken bir de ne görelim? Avrupa ülkeleri de demokrasiyi oturtma çabası içinde değil mi?... Fransa kaynıyor, Almanya kaynıyor, İsveç, İtalya, Polonya, Çekoslavakya hattâ Amerika fokur fokur kaynıyor! Demokrasiyi oturtma uğruna codlar kalkıyor tekmeler iniyor, tekmeler kalkıyor taşlar iniyor!

Hey gidi çileli demokrasi hey... Aldığı yaralara bakılırsa oturup oturmayacağını değil, yaşayıp yaşamıyacağını insan merak ediyor!

ÇARŞAMBA

Ne sırtmış be!

Şehrimizi ziyaret eden NATO Güney Akdeniz Deniz Kuvvetleri Kurmay Başkanı, «Türkiyesiz NATO sarsılır» demiş.

Daha önce yurdumuzu ziyaret eden İngiltere Genel Kurmay Başkanı da, «Türkiye çekilirse, NATO yıkılır» demişti.

NATO'dan çekilmemizi istemeyenlerin telâşını biraz anlar gibi olduk. Amerika NATO'ya dayanıyor. Almanya NATO'ya dayanıyor. Belçika, Fransa, İtalya, İngiltere, İran, Pakistan NATO'ya dayanıyor ve NATO'yu sırtlamış bir Türkiye tek başına direniyor!

PERŞEMBE

Babanın yarısı

Seçimler arifesinde «A.B.D. halkı tarafından hediye edilmiştir» yazılı kâğıt torbalar içinde, bazı gecekondu bölgeleri halkına zeytin, peynir dağıtılmış.

Hayret edilecek bir tarafı yok ki bunun. Ha hoca Ali, ha Ali hoca... Refahı vaadeden A.P., gecekonduları ziyaret eden A.B.D.

«Vatandaşın tenceresine ne gireceğini bile düşünüyoruz» diyen A.P., millete zeytin peynir dağıtan A.B.D.

Amca için babanın yarısı derler. Aç karnına A.P.'nin vaatlerini dinliyoruz. Sonra ellerimizi göğe açıp, «Rızkımızı ver Yârabbi» diye Allah babaya niyaz ediyoruz, yardımı Sam Amcamızdan görüyoruz!

CUMA

Onun için...

Lüks lokantalar için kaçak rakı yapan bir imalâthane basılmış ve yakalanan şebeke mensupları, «Biz Tekel'den daha iyi rakı yapıyoruz» demişler.

Daha iyisini yaptığımız için yakalanıyorsunuz ya. Elli gram anasonun içine dayanın tonlarla ispirtoyu, bakın foyanız çıkar mı ortaya!

Tekel bu... Rakının iyisini içer de, bunun kendi mâmulü olmadığını anlamaz mı?

CUMARTESİ

Marifet mi yâni?

Demirel, «Biz alnı açık insanlarız» demiş.

Eğer Başbakanlığa yükselmek için insanın ille de alnı açık olması gerekiyorsa, hepimizin hakkı yeniyor demektir.

Malûm, alnımızdan başka sırtımız açık, popomuz açık, bütçemiz açık. Ağzımızdan gayrı kapalı neremiz kaldı?

PAZAR

Bir liderin hayatı

İnönü'ye isim takmakla birbiriyle yarışan A.P.'liler Adana'da, «İnönü bir yamyamdır», Antalya'da «Kapitalisttir», Manisa'da «Komünisttir» demişler.

Son duruma göre hayatına bir göz atalım sayın İnönü'nün.

Kurtuluş Savaşında, «Millî kahraman».

1923 - 38 yılları arasında «İkinci adam».

1939 - 46 yıllarında «Millî Şef».

1950 - 60 arasında «Ana muhalefet partisi lideri».

Devrimde, «Demokrasiyi kurtaran adam».

Seçimde, «Kapitalist, komünist, yamyam!»

Modern hayat

Ankara gecekondularında oturan kızlara, «Modern yaşama usulleri» öğretiliyormuş.

Haberin altında bir de resim: Çatal bıçak tutmasını öğrenen genç kızlarımız!

Evet hemşire, çatalı sol elinle, bıçağı sağ elinle tutacaksın, geçinmek için borç bulduğun beş on lirayı ete yatırıp, görgü kurallarına uygun bir şekilde oturup yutacaksın!

yaz sayfası

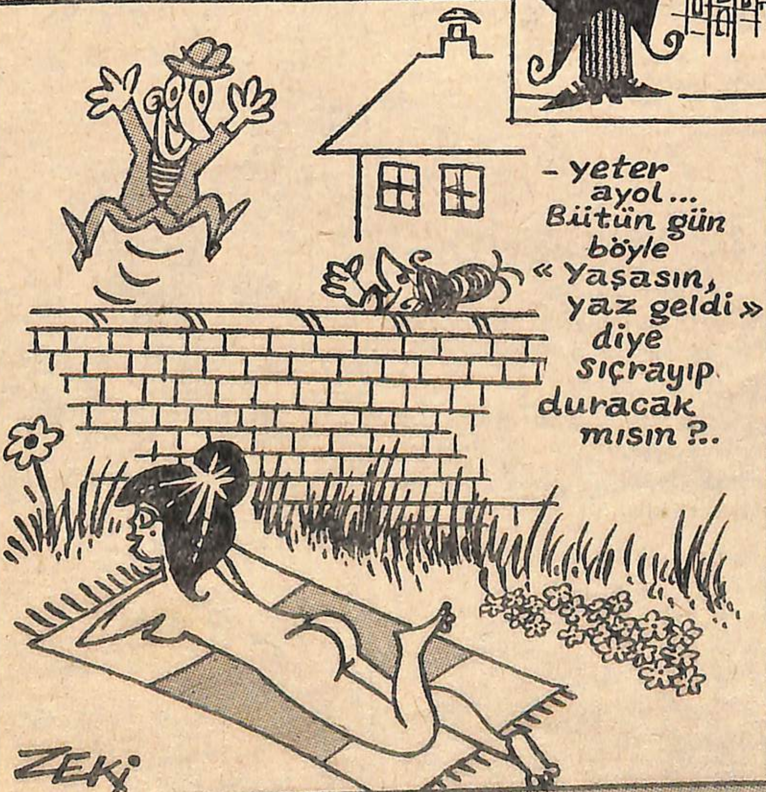
OY
– Gel de bu sinekleri öldür bakalım!..

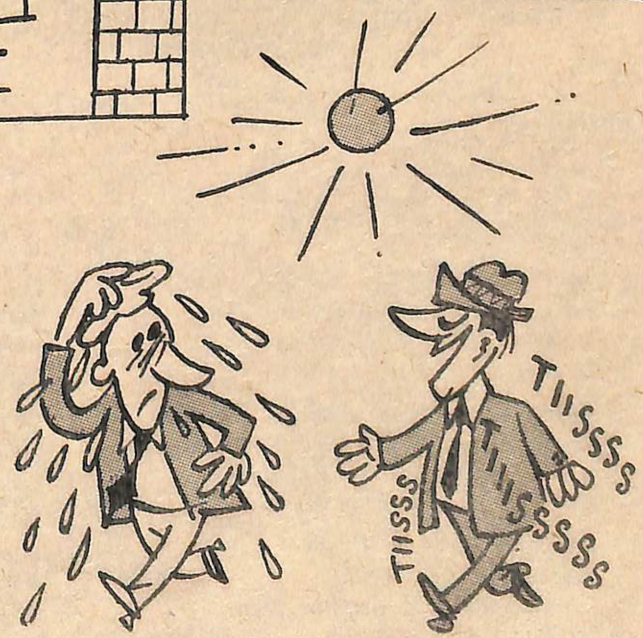
– Bu yaz «Çivileme» yapacak mısın Paşam?
GAZETE

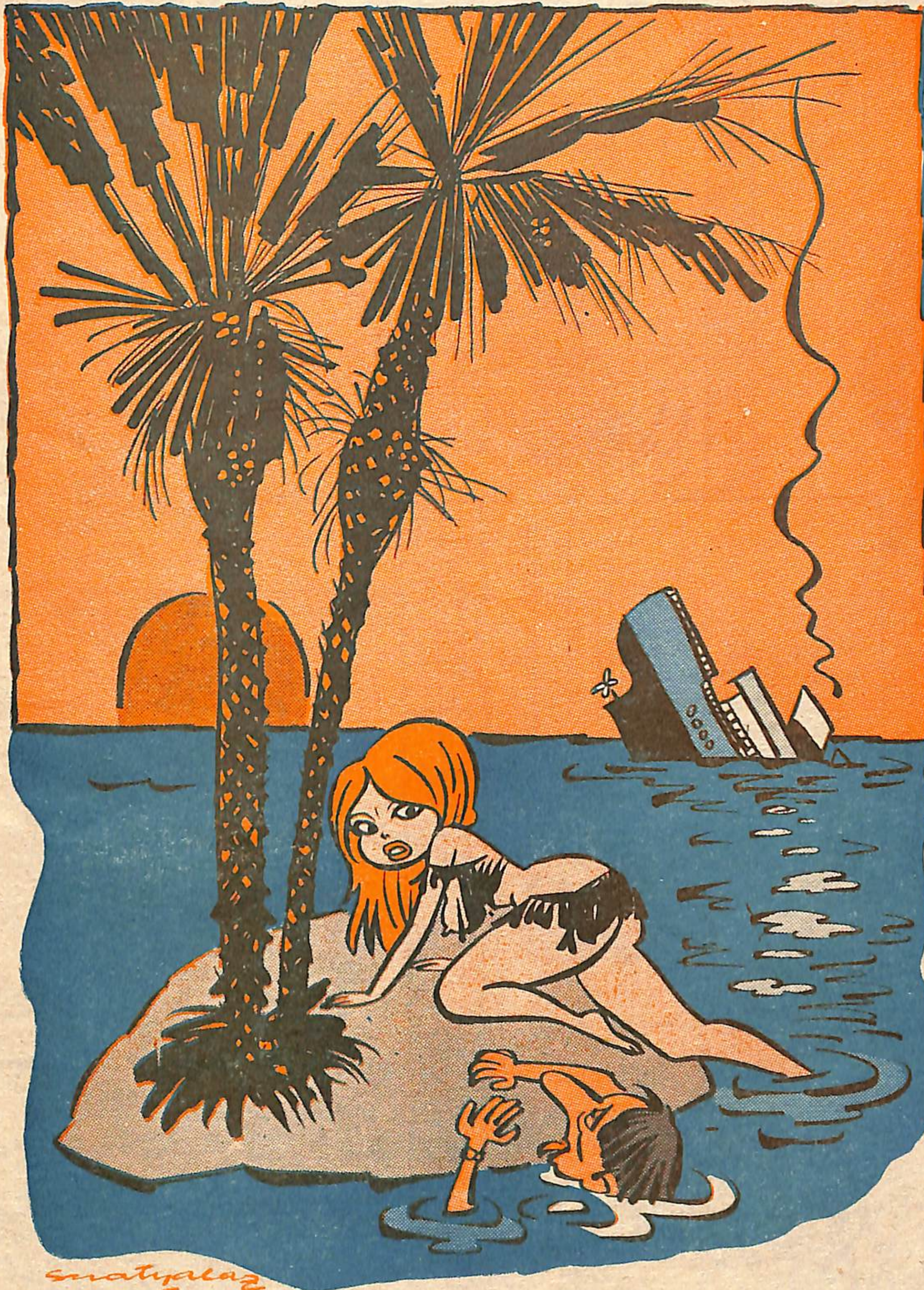
– Yazın kilot giymezmişim... görsünler dedikoducular!..

– yeter ayol... Bütün gün böyle «Yaşasın, yaz geldi» diye sıçrayıp duracak mısın?..
ZEKİ

TIISSSS
TIISSSS
TIISSSS
– Ben sular idaresinde çalışıyorum beyim!..

— Çok rica ederim, beni takip etmekten vazgeçin artık!..

Bekliyo

Minindir çıkaran beni çileden,
Eteğine gönlüm takılı güzel.
Yaz geldi bikinin olsun fileden,
Küçüksu Kasrı'nda bekliyorum gel!

Geçen yazdan saklı kalbimde yâdın,
Dudağımdan eksik hiç değil adın,
Kalbimin hırsızı işvebaz kadın;
Bugün de yarın da bekliyorum gel!

Bir işmarın yeter mutlu sefere,
Açılalım sen, ben maviliklere,
Götürsün yelkenli o meçhul yere;
Küçüksu Kasrı'nda bekliyorum gel!

Uçuruma çıkan merdiven

Bir erkek girince onbeş yaşına
Dünyalar tozpembe görülüverir
Düşer de bir ahû gözün peşine
Sinirler yay gibi geriliverir.

Onaltı olunca fenadır hali
Bir işi yapmaya yoktur mecâli
Evlilik gözünde masal misâli
Hayâller aklına seriliverir.

Onyedi olunca ah-ü zar eder
Kemâle gelişi görmez de peder
Ümitsiz gönlüne yerleşir keder
Bu kara bahtına darılıverir.

Onsekiz olunca boynunu büker
Kalbi yaralıdır, gözyaşı döker
Hudutsuz ufkuna bir bulut çöker
Çaresiz kaleme sarılıverir.

Ondokuz olunca şakır kuş gibi
Söylenir, aşkından Mecnunmuş gibi
Değmeden ses veren hassas tuş gibi
Figandan semalar yarılıverir.

Yirmi yaş olunca baba fark eder
Bakar yavrucuğu olmuştur heder
Düşünür, «Mahdumum acaba ne der?»
Gizliden sualler soruluverir.

Yirmibir olunca hazırlık başlar
Mahdumun gözünde sevinçten yaşlar
Figanı durur da hali yavaşlar
Memnundur, hevesle kuruluverir.

Girmiştir nihayet kemâli yaşa
Kavuşur ebedî bir arkadaşa
Bilemez ki gafil böylece başa
Çözülmez bir çorap örülüverir...

Attilâ DAMAR

— Gölgenize sığınabili

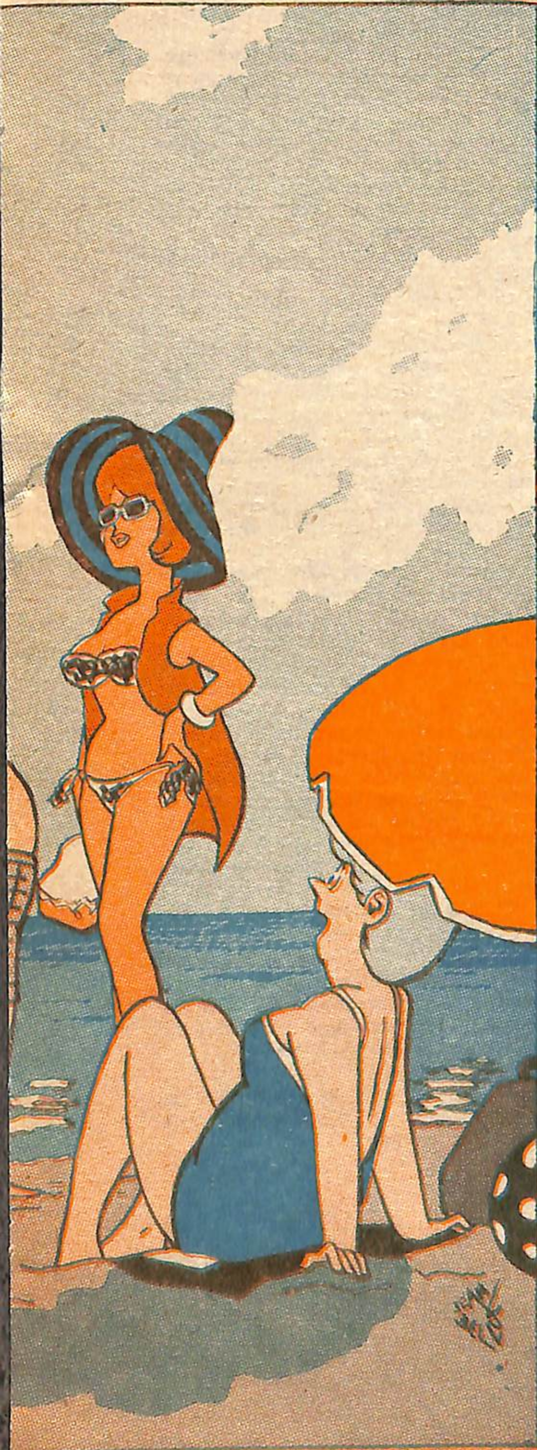
...um gel!

Mevsimler erişti işte denize,
Meltemler kanattır yelkenimize,
Aşkınla tutuşup bak geldim dize;
Bugün de yarın da bekliyorum gel!

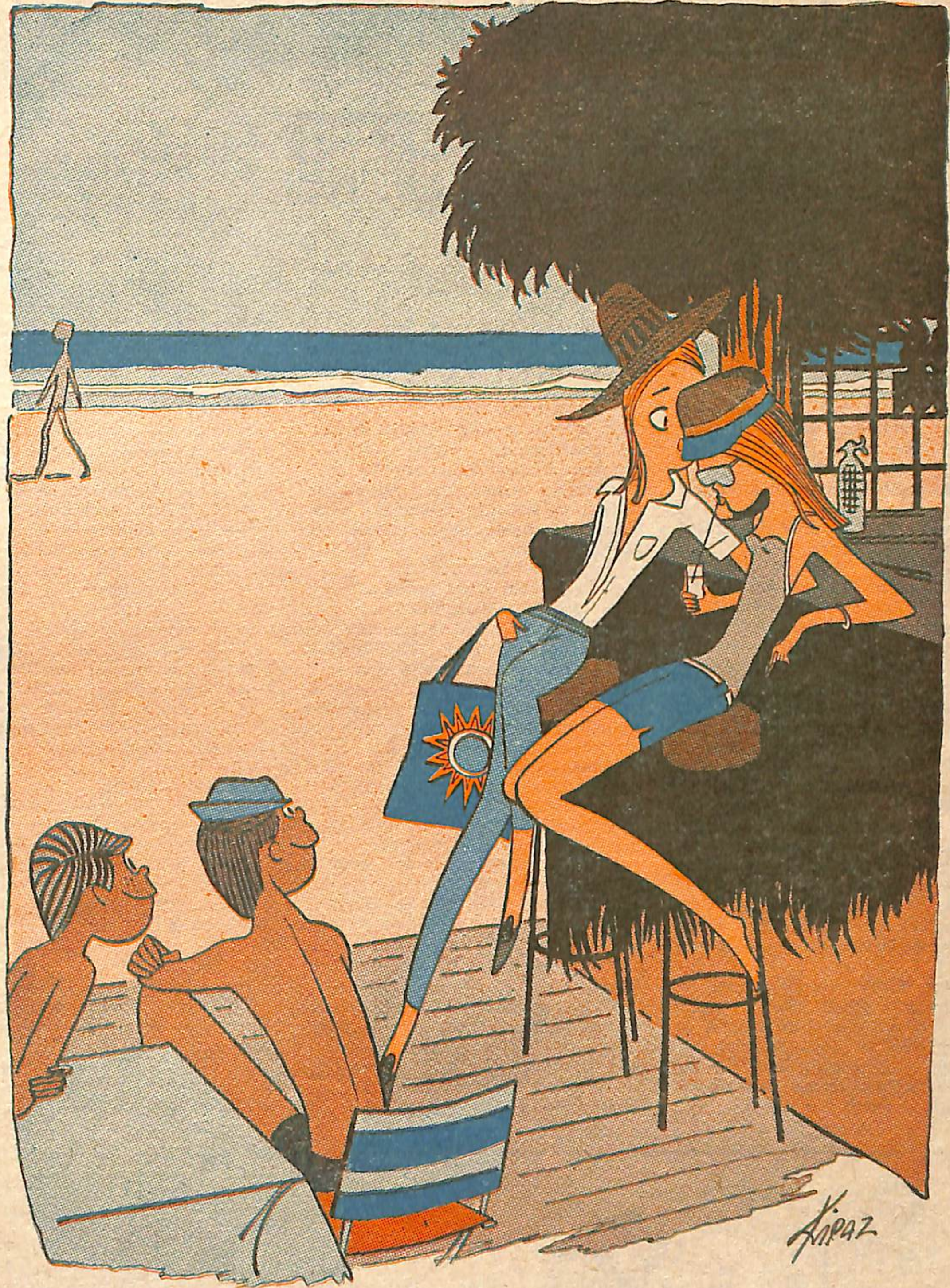
Dudağında daim gülüşün olsun,
Bakışından eksik olmasın efsun,
Hasretli gönlüme öpücükler sun;
Küçüksu Kasrı'nda bekliyorum gel!

Denizde âşıklar kutlarken yazı,
Yolunu gözlerim etme bu nazı,
Ömürler geçiyor kaldı pek azı;
Bugün de yarın da bekliyorum gel!

Samim AGAK

...iyim küçük hanım?!.

— Bu kızları tanıyor musun?..
— Bilmem.. Soyunmadan önce bir şey söyleyemem!

Aksilik!

İki arkadaş yolda karşılaştılar. Biri pek kederli idi; anlattı:

— Sorma azizim başıma gelenleri, sorma! Geçen akşam eve hayli geç döndüm; kapıyı çaldım, ayak sesleri duyuldu, kapı açıldı, içeri girdiğim zaman ışık yakılmamıştı. Açanın hizmetçi olduğunu sanıp kucaklamaz mıyım? Meğer karımmış...

— Eee!... Ben bunda üzülecek bir taraf görmüyorum...

— Nasıl görmezsin? Karıma sarılınca: «Aman sevgilim dikkatli ol; kocam nerdeyse gelir» diye kulağıma fısıldadı.

Yeni âşıklar!

Delikanlı, kıza şöyle bir mektup göndermişti:

«Sevgilim... Beni mâzur gör, çok unutkan adamım... Dün sana evlenme teklif etmiştim, buna evet mi, hayır mı dediniz unuttum...»

Kız da ona şu karşılığı yolladı:

«Şekerim... Beni hatırladığına çok memnun oldum, evet dün bana evlenme teklifini yapan birisine red cevabı verdiğimi biliyorum, fakat bunun kim olduğunu unuttum!»

Kimmiş?

Tatilde tanışıp seviştiler ve evlendiler. Balayından sonra genç adamın Şişli'deki apartmanına birlikte döndüler. Asansörle yukarı çıkarken sarışın asansörcü kız, genç adamı görmekten gayet memnun bir tavırla:

— Merhaba şekerim! dedi.

Genç adam da:

— Merhaba canım! diye cevap verdi.

Dairelerine geldikleri zaman genç kadın, kocasına:

— O kimdi kuzum?

Diye sordu. Adamcağız bu soru üzerine telâşla:

— Rica ederim başlama, dedi; şimdi ben ona, senin kim olduğunu nasıl izah edeceğimi düşünüyorum.

İlâç

Olgun ve sıhhatli bir kızdı. Doktora muayene oldu. Doktor, onunla açıkça konuştu:

— Sizin hiçbir şeyiniz yok, sadece iyi bir kocaya ihtiyacınız var...

— Bekâr mısınız bay doktor?

— Evet, fakat biz doktorlar sadece reçeteyi yazarız, ilâcı başkaları verir!

Şahane manzaralı EV

Vedat SAYGEL

EMLÂK komisyoncusunun peşinden giderlerken kadın umutlu, kocası son derece dalgındı. Tepelerinde iyice sıcaklığını hissettiren bahar güneşinin altında, yorgun bacaklarını güçlükle sürüyorlardı.

— Buranın havası bile, şehir havasından başkadır, dedi komisyoncu. Hele şu tepeyi de çıktık mı, manzarayı görün siz!

Kadın, hafifçe kocasının kolunu iteledi:

— İnşallah bu ev olur da, arama derdinden kurtuluruz.

Ne karısının, ne de komisyoncunun söylediklerini duymuştu adam. Yirmi gündür başlarını sokacak kiralık bir ev arıyorlardı. Bu süre içinde yedi sekiz komisyoncu dolaşmış, yirmiden fazla «Şahane manzaralı kiralık ev» e bakmış, ikiyüz lira kadar ev gösterme parasından çıkmıştı. Kaybettiği zamana mı yansındı, havaya giden paracıklarına mı? Gösterdikleri evler de eve benzese, yine yüreği gam yemeyecekti ama «Manzarası şahane, yapısı sağlam, muhiti temiz» diye ballandırıla ballandırıla anlatılan evlerde bırakın oturmayı, içine girip dolaşmak bile cesaret isteyen bir işti. Hani insan başına geleceklerden korkmasa, buraları «Kiralık ev» diye gösteren komisyoncuyu al ayağının altına:

— Ulan bu ev için mi benden on lira yüz görümlüğü aldın? Şahane manzaralı, sağlam yapılı dediğin ev bu mu? diye bir güzel patakla!

Yıkıldı, yıkılacak üç katlı bir ahşap evin önünde duran komisyoncu terini kurularken:

— İşte geldik, dedi. Şu manzaraya bakın... Yapıda kullanılan şu malzemeye bakın.

Yüzündeki umut, yaz güneşinin altındaki yağmur bulutu gibi eriyen kadın, hafifçe kocasının kolunu iteledi yine:

— Burasıymış.

Göreceğini umduğu öfkeyi, kocasının bakışlarında boşuna aradı. Yirmi gündür birbirinden şahane evleri görmeye alışan adam kızacağına neşelendi, evi dıştan alıcı gözlerle bir güzel inceledi:

— Demek burası?...

— Evet, dedi komisyoncu.

— Üç katı da boş mu?

— Böyle güzel bir ev kiracısız kalır mı birader, dedi komisyoncu. Sizden başka sırada yedi kişi var. Yirmi gündür ev aradığınızı, sokakta kalma tehlikesinde olduğunuzu söylediniz de, haydi şu vatandaşlara bir iyilikte bulunayım dedim.

Kocaman bir anahtarla tahtaları dökülmüş sokak kapısını açtı.

Kadın:

— İçini görmesek de olur, diye fısıldadı kocasına. Dönelim.

Adam dönecek gibilerden değildi. Satın alacakmış gibi inceliyordu evi:

— Gel gel, dedi, içini de görelim.

— Yahu bu öncekilerden de hurda, neresini göreceksin? Dönelim de vakit kaybetmeden başka yerlere de bakalım.

Sinirli, sabırsız, umutsuz kocası gitmiş, yerine iyimser bir adam gelmişti sanki. Her girdiği odanın yıkık duvarlarına, çökük döşemelerine baktıkça yüzündeki sevinçli gülümseme yayılıyor, kendi kendine:

— Bir masa, üç koltuk attım mı... diye bir şeyler mırıldanıyordu.

İsimlendiremediği bir şeyler olmuştu adama. Kadın korkuyla:

— Yahu neden bahsediyorsun Allahaşkına? dedi. Bırak bir masa, üç koltuğu, şöyle üçümüz bir duvara yaslansak çöker bu ev!

Aldırmadı adam karısının söylediklerine. Bastıkça yaylanan ahşap merdivenleri çıkarken komisyoncu:

— Burası ikinci kat, dedi.

— Bir masa, üç koltuk...

Komisyoncunun peşinden daldı ikinci kat denen yere. Kadın usulcacık bir çimdik attı kocasına:

— Şekerim neyin var, hasta mısın?

— Bir masa, üç koltuk...

— Kuzum masa ile koltukları nereden çıkarıyorsun, bir divanla iki iskemleden başka neyimiz var?

— Bir masa, üç koltuk...

Evin özelliklerini anlatmaya çalışan komisyoncu, durmadan konuşuyordu:

— Burası yüklük.

— Evet, dedi komisyoncu. Gerisi zevkinize kalmış. Yüklüğü bulunduğuna göre yatak odası olarak kullansanız daha iyi edersiniz ama, isterseniz masayı şöyle, koltukları da şuralara koyup oturma odası da yapabilirsiniz.

— Evet evet... Bir masa üç koltuk...

Bir kapıdan daha girdiler:

— Evin en büyük odası budur işte... Camı çerçevesi biraz tamir ister ama...

— Oh oh, bir masa üç koltuk...

— Allahaşkına gidelim, diye yalvardı karısı. Ev eve benzemiyor, semt semte benzemiyor... Allahın dağındaki bu terkedilmiş evde, kurtlara kuşlara yem olur insan!

— Olsun, dedi adam, karışma! Bir masa, üç koltuk...

Karısının korkulu bakışları arasında komisyoncuya döndü:

— Elektriği var mı?

— Yakında gelecek, dedi komisyoncu. Tesisatı var da, bazı çekemeyenlerin şikâyeti üzerine, «Mail-i inhidamdır» diye kesmişler cereyanı.

— Tam istediğim gibi... Bir masa, üç koltuk... Suyu?...

— Suyu yakındadır. Gelin bakın... Şu yokuşu indiniz mi, bir tarla çıkar karşınıza... Tarlayı geçtiniz mi, bir koruluk göreceksiniz. Koruluğun sağındaki kireç ocağına doğru yüz elli metre kadar gittikten sonra bir bayır gelecek. O bayırı çıkıp, değirmeni buldunuz mu...

— Oh oh, su derdi de yok. Bir masa, üç koltuk... Mahallenin bakkalı var mı?

— Bakkal, çeşmeye yüzelli metre mesafede.

— Çok güzel. Burnumuzun dibindeymiş. Bir masa, üç koltuk... Taşıt falan?...

— Valla yalan olmasın ama, bakkalla otobüs durağının arasında yüz adım mı, yoksa ikiyüz adım mı ne öyle bir şey var.

— Desene o da ayağımızın altında... Bir masa, üç koltuk... Şimdiye kadar başka kimselere gösterdiniz mi bu evi?

— Elinde öyle bir evin olsun birader, dedi komisyoncu. Günde en az yirmi görücüsü var bu evin.

— Onardan ikiyüz lira... Oh oh, bir masa üç koltuk... Kirası ne kadar demiştiniz?

— Eğer gerçekten güç durumdaysanız, sizin için iki aylık peşinle üç yüzden yaparız.

Pazarlığı kesmek için elini uzattı adam:

— Tamam, tuttum gitti!

Karısı:

— Şekerim... diye çekti kolunu.

— Aklının ermediği işlere burnunu sokma, diye tersledi karısını. Bir masa, üç koltuk...

Kadın direndi:

— Kıyamet kopsa ben bu eve girmem anladın mı?

— Girmezsen girme, dedi adam. Zaten kim girecek ki?... Bir masa üç koltuk...

Hemen iki aylık kira karşılığı olan altıyüz lirayı saydı, bir yıllık kontratını aldı. Komisyoncudan çıkınca karısına:

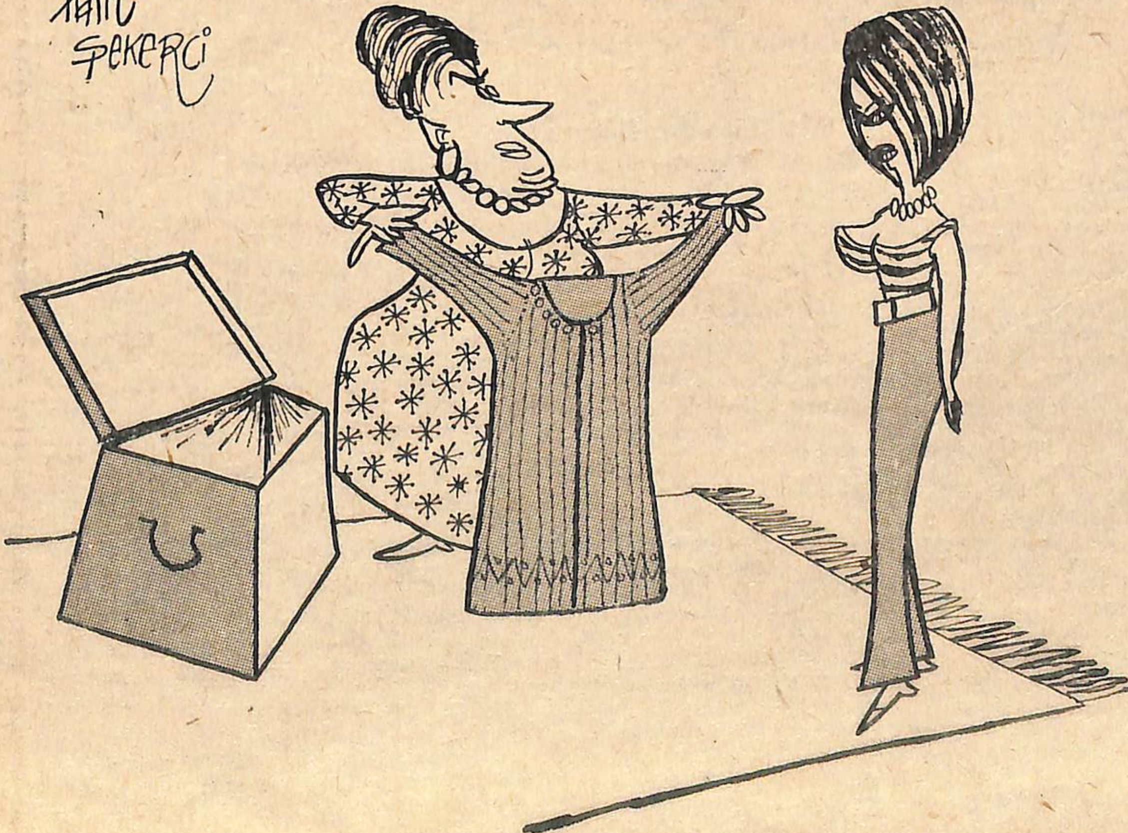
— Haydi, dedi, hemen Bitpazarı'na koşalım. Az kullanılmışından bir masa, üç koltuk alıp, komisyoncu bürosu şekline sokacağımız annenin odasının pencerelerine de, «Şahane manzaralı kiralık evler» diye bir iki tabelâ astık mı, paranın anasını ağlatırız! Günde on kişiye göstersek, ayda üç bin lirası var. Üçyüz lira sermaye ile üç bin lirayı tepemem doğrusu!

Üzüntüleri dağılan kadın, hayran hayran kocasına baktı:

— Sen bir dahisin şekerim. Güzel bir iş buldun ya, inşallah biraz para yapar, ilerde kendimize daha az şahane manzarası olan, daha oturulacak gibi bir de ev buluruz.

Adam mutlu:

— Elbette şekerim, dedi. Bu para makinesi ev elimizdeyken sırtımız yere gelmez!

— Niye beğenmiyorsun kızım?... Şimdi sandıktan çıkmak moda!..

KİMİNİZ

Kiminiz menekşenin hercaisi,
Kiminiz doğrusu,
Kiminiz müraisi,
Akıllısı delisi;
Hepiniz ısırgan otu,
Hepiniz:
Hepinizin robotu...

Samim AGAR

EĞLENCELİK-eĞlencelik

SUAVİ SÜALP

YAZLIKLARI ÇIKARTALIM

Havaların ısındığı bu zamanlarda hâlâ kaşkol palto, pardesü, manto ile dolaşmakta ısrar etmek çok ayıptır. Bilmeyenleriniz varsa öğrensin... İşte o kadar.

Peki ama yazın neler giymeli? İşte bunun cevabını kısaca verelim ve bütün sinirleri hafif gerelim.

KADINLARA : Kadınlar erkeklerden üç litre kadar daha çok terlediğinden çok ince kumaşlar giymeli ve vücutlarını serin tutacak bir vaziyette gezmelidir. İpekli, mermerşahi, keten, lokatin, emprime ve jömpirime giymek her kadının hakkıdır... Çoraplar çıkmalı, naylon ve perlon elbiselerle havanın girip de öbür taraftan çıkacağı şeyler giymelidir. Bilhassa şişman kadınlar kumaşın en incesini seçmeli, giyinince de sokaktan şöyle bir geçmelidir...

Genç kızların yazın, şort, blûz gibi şeyler giymeleri daha alâka çekicidir. Bayanlar bilhassa akşam serinliğinde arkalarına kalınca bir şey almalıdırlar... Kısaca, elbiseler hafif fakat durumlar ciddi olmalıdır.

ERKEKLERE (YANDAKİ KAPI) : Erkeklerin yazın giyinmesi çok basittir. Dikkat yandaki şişenin içindeki asittir... Genç erkekler bir ince pantalon ve bir gömlekle çok şık dururlar. Ayakkabılar keten, yahut makosen, diofen, süprafon olmalıdır. İç çamaşırlarına gelince bir atlet, bir güreşçi, bir slip, bir de suspansuar ince bir pantalona daha bir ferahlık verir...

Gömlekler iki delikli olmalı. Bilhassa tiril tiril kumaştan diktirilip gömlekçinin parası verilmemelidir. Erkeklerin yaz kıyafetleri içinde ipekli pijama da büyük bir yer tutar. Trenlerde vapurlarda pijamayla dolaşan münasebetsizlere bu tavsiyemiz çok yarar... Yazın hasır şapka giymek de faydalıdır. Güneş bildiği gibi içeri girer...

PİKNİK NASIL YAPILIR?

Anlatan: HÜSEYİN MESİRE

Eski adıyla mesire denen, ve yeni adıyla da piknik diye tanınan ailecek, yahut arkadaş grubuyla yapılan gezintiler hakkında herkesin ufak da olsa bir fikri vardır. Fikri yoksa Muhittin vardır.

Şimdi bu piknik denen gezintiyi hakkını vererek yapmak istiyorsanız aşağıdaki çok önemli durumları öğrenin.

KARA SİNEK :

Önce pikniğe gideceğine iyice karar vermek şarttır. Çünkü insan bazan yanlış bir karar verir ve başka yerlere gider. Karar verirken çok azimli olmalı ve gidilecek yeri kur'a ile seçmelidir. Kurrada kazanan yer piknik yeri olarak seçilir.

KADRO :

Piknikte kadro çok önemlidir. Pikniğe kimlerin gideceği önceden tesbit edilir. Bu kişilerin aile durumları incelenir. Vergi takıntısı, bir suçu olup olmadığı ilgili mercilerden öğrenilir. Kadro kaç kişiyle o kadarlık evrak piknik kurumu başkanına verilir.

VASITA :

Pikniğe gidilecek vasıta bir heyet tarafından Avrupa'ya gidilerek tâyin edilir. Bu heyet tetkikini bitirdikten sonra bir rapor hazırlar ve bunu piknik umumî heyetine sunar. Hangi vasıta ile gidilecekse o vasıta iki ay öncesinden tutulur. Bir yere bırakılmaz...

YOLA ÇIKIŞ :

Yola sabahın çok erken saatinde çıkmalı ve vasıtada açıkgözlük ederek en iyi yeri kapmalıdır. Yola çıkarken herkesin gelip gelmediğine iyice bakıncaya kadar zaten öğlen olur...

YİYECEK İÇECEK MESELESİ :

Piknikte ne yiyip ne içileceği gene piknik reisi başkanlığındaki heyet tarafından bir zabıtla tesbit edilir. Kimin ne getireceği tesbit olunup bunlara mahalle bekçisi tarafından tebligat yapılır. Bu emre karşı gelenler pikniğe gelemezler...

PİKNİK YERİNE VARIŞ :

Piknik yerine kazasız belâsız vardığınızı farzedersek, ilk yapılacak iş sizden daha önce gelip iyi yeri kapmış olanları oradan atmaktır. Bu arada yapılacak kavgada erkeklere büyük iş düşer. Sağ kalanlar pikniğe devam etmek hakkına sahip olurlar...

PİKNİKTE EĞLENCE :

Piknikte iyice eğlenmek şarttır. Bu arada salıncaktan düşmek, top oynarken ayağını kırmak, başkalarıyla hırlaşmak, başka gruptaki kadınlara asılarak hır çıkarmak piknikte yapılması lâzım gelen hareketlerdir...

DÖNÜŞ :

Bütün bunlardan sonra, denizde boğulanlar, kavgada ölenlerden hariç geri kalanlar vasıtaya binerek yola çıkmalıdır. Tabi bu arada bir daha pikniğe ıkmamaya yemin ler etmek de şarttır...

NETİCE :

Bu kadar izahattan sonra hâlâ pikniğe gitmeye kararlıysanız sizde büyük bir eğlenme azmi var demektir. Bu gibilere bizim söyleyecek bir lâfımız yoktur. Lâf bile bu gibilere çoktur... Hayırlı eğlenceler...

YAZIN NE YEMELİ?

Yazın yenecek yemek listesi bir haftalık aşağıdadır. Başka bir şey yemeyin ve bu hususta kimseye bir şey demeyin...

PAZARTESİ :

Sabah — Bir dilim karpuz - Kabuğunu tavuklara doğra.

Öğle — Patlıcan silkmesi - Şeftali - Tatar böreği - Evde Tatar yoksa bu böreği yapmak şart değildir.

Akşam — İki duble rakı, biraz soğuk meze, sonra karıyla kavga.

SALI :

Sabah — Bu sabah evde yemek yok.

Öğle — Biber dolması - Pilâv - Hoşaf - Arkadan meyva - Daha arkadan ishal.

Akşam — Misafirlikte dâvet var idare et.

ÇARŞAMBA :

Sabah — Domates ekmek - tuz - (Elenmiş olacak).

Öğle — Ayşe kadın fasulye - Yahni - Ne yiyeceksin daha yâni?...

PERŞEMBE :

Sabah — Kızarmış ekmek - Çay, kahve, gazoz, limonata, ayran.

Öğle — İmambayıldı - Koşun.

Akşam — Sinemada bir tost, bir gazoz ve komşunun kızıyla pansuman...

CUMA :

Bugün yemek yok. Arkadaşta idare et.

CUMARTESİ :

Sabah — Çaktırmadan buzdolabından akşamdan kalma iki dolmayı yürütme.

Öğle — Pilâjda karpuz, beyaz peynir ve sonra balıklama.

Akşam — Annene sor... Ben ne bileyim ne pişirdiğini.

PAZAR :

Bugün piknik var... Ne buldunsa ye... Aç kalmamaya bak... Piknikten dönüşte teldolaba hücum...

Sorun cevap verelim :

UDİ HASAN'A CEVAP :

Valla «O siyah gözlerinde hicranı aşkım gizli» isimli şarkının makamının Hüseyni mi, yoksa Bayati mi bilmiyorum... Ben musikişinas değilim. Bu yüzden en iyi arkadaşınız Tamburi Hüsnü ile kavga etmenize gelince, bu da bir musiki meselesidir... Bir şarkı için birbirinizin kafasına geçirdiğiniz sazlarınızın tamir parasını benden neden istiyorsunuz?... Biz burda para mı basıyoruz?... Bir gece gelip bana ud taksimi yaparsan belki bir şeyler yaparız. Yalnız gelirken bir büyük ve meze de alın, birlikte neşemizi bulalım. Muazzez'i de getirirseniz daha muhabbetli olur... Kapıyı iki kere hafif vurun. Çünkü ev sahibi evde keriz istemiyor... Saat birden sonra düşün... Haaa lâkerda almayı unutmayın... Bekliyorum...

YAZLIĞA NASIL ÇIKALIM ?

SIHHÎ VE BEDENÎ ON SORU

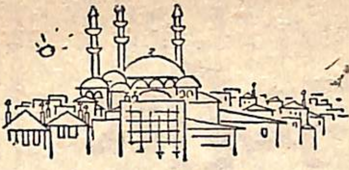
1 — Yazlığa çıkarken yazlıkları çıkarır mısınız?
2 — Nereye gideceğinizi kimseye söylediniz mi?
3 — Yazlığa çıktığınız yerde kaç tane pilâj var?
4 — Sizin ve karınızın akrabalarının isimlerini hiç nefes almadan bir anda sayabilir misiniz?
5 — Yazlığa ne miktar eşya götürdünüz? Evde neler kaldı? (Bu sorumdaki maksat evi soyabilirler de ondan sorduk).
6 — Yazlığa çıktığınızı orada burada anlatır mısınız?... Yoksa susmayı mı tercih edersiniz?...
7 — Gözleriniz kaç kilometre uzağı görür?...
8 — Aman kaçın misafirler geliyor...
9 — Gelenlere kapıyı açtınız mı yoksa?...
10 — Hapı yuttunuz... Bu yaz sizi kimse misafirlerden kurtaramaz...

Sorun cevap verelim :

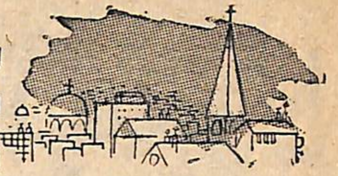
BİR KAATİLE CEVAP :

Arkadaşınızı Kozyatağı'nda tuğla harmanında başına bir biriket vurup temizlediğinizi ve bütün izleri sildiğinizi, fakat bu arada mendilinizi orada düşürdüğünüzü yazıyorsunuz. Vallahi bana kalırsa polis o mendilden bir iz çıkarıp sizi yakalayamaz. Yalnız saklandığınız yeri ben ihbar ettim. Şu anda belki polis sizi araklamak üzeredir. Otuzbeş kuruşu için arkadaşınızı vurun, sonra da bu senin yaptığın kalleşlik deyin... Bu hakikatlere uymaz... Kanundan kaçamazsın... Teslim ol... Eller yukarı... Dur ulan ordan atlama... Gütüttüm... İşte yaptığın cinayetin cezasını buldun... İyi mi böyle?...

Sımsıcak-bumbuz

YALÇIN KAYA

Hav hav köpek mamaları!

«Evvelki gün trafik kazasında can veren Türk işçisinin patronu Lasse Holmkvist dün fabrikasının muhtelif yerlerine tükürük hokkaları koydurtmuştur. Üzerinde Pişmanlık kelimesinin yazılı bulunduğu tükürük hokkaları numaratörlüdür. İşçiler her gün, her saat, her an; işverenlerinin, Osman'a otomobil hediye etmesinden dolayı duydukları üzüntüyü bildirecek ve makinelerinin yanlarına yerleştirilmiş olan tükürük hokkalarına tüküreceklerdir. Tükürme işi ücretsiz olmayıp her işçi tükürdüğü nisbette prim alacaktır. Osman Tekler'in başına gelen kazadan dolayı kendisini suçlu hissettiğini belirten Lasse Holmkvist, dün bir arkadaşımıza, tükürük hokkaları ağırlaştıkça yüreğinin hafifleyeceğini söylemiştir.»

Bu haberin İsveç gazetelerinde çıkmasından altı ay kadar önceydi. Hav Hav Köpek Mamaları Fabrikasının muhasebe şefi, patrona şu müjdeyi veriyordu:

— Efendim, siparişler iki haftada tam üç misli arttı. Muameleleri son derece süratle tamamlatmam üzerine, konserveler, müşterinin eline taze taze geçiyor. Nitekim aldığımız mektuplarda mamaların eskisinden çok fazla dayandığı, kutular açık bırakıldığı zaman bile çabuk bozulmadığı yazıyor. Takdir edersiniz ki, ben muameleleri...

Patron, kuru bir teşekkürden sonra oğlunun odasına geçti:

— Günaydın Güstaf. Nasılsın?... Satışlar sevinç verici şekilde artıyor. Alberg şimdi son onbeş günlük listeyi getirdi. Çok güzel!... Yalnız kafamın takıldığı bir nokta var: Konserveler şu sıralarda eskisinden fazla dayanıyormuş. Bu nasıl oluyor?... Sen araştırma lâboratuvarının şeyini belediyeye tahlil ettirecektin, ne oldu?

— Yaptırdım o işi, baba. Terkip, eski terkip! Hiçbir değişiklik yok. Lâboratuvar şefimiz öğünüp duruyordu ama, palavraymış! Bana kalırsa, satışlar reklâm yüzünden arttı. Biliyorsun, son zamanlarda reklâma hayli önem verdim. Benim gibi bir oğula veya direktöre sahip olduğun için iftihar edebilirsin.

Baba güldü:

— Senin öğünmen de palavra, yavrum. Reklâm, sürümü artırır da, dayanıklığı artırmaz. Bunda bir çapanoğlu var ama...

— Fakat baba, eğer ben rek...

— Sus sus, boş öğünmelerden bıktım artık. Kapıcısından helâ temizleyicisine kadar herkes satışı kendisinin artırdığını söylüyor. Dün semtin papazı beni yoldan çevirdi. Neymiş, o dua ediyormuş da, sürüm ondan artıyormuş. Daha neler neler. Eve gazete bırakan müvezzi bile aynı iddiada. Ne olur, sen bari çıldırtma beni!

— Ama baba...

— Ama sen bana ille yardım etmek istiyorsan, mamaların şimdi daha fazla dayanır olmasının gerçek sebebini bulmama yardım et. Zira sürüm bu yüzden arttı.

Güstaf, yardım etmek istediğini söyleyince, baba-oğul kafa kafaya verdiler. Ancak mesele o kadar çapraşıktı ki, değil kafa kafaya, arka arkaya verseler bile havaydı. Günler, haftalar böyle geçti.

Bir öğle vakti Güstaf, babasına koştu:

— Buldum... Sebebi değil de, onu bulmanın çaresini buldum.

Bir çırpıda anlattı: Her gün fabrikanın çeşitli kısımlarında çalışan ekiplerden birine günlük izin verecekler, o ekibin yerine başka bir ekibi çalıştıracaklardı. O arada, çıkan konservelerden beşer kutu ayrılıp bunların dayanıklık derecesi araştırılacaktı. Sonra keramet hangi ekipteyse, o ekibin adamları teker teker izne bırakılacak ve böylece öğünmeyi gerçekten hak eden kişi bulunacaktı.

Baba, oğlunu tebrik etti. Tamamdı. Yarından tezi yok, fikrin tatbikine geçilecekti.

Geçildi de.

Yirmi altı gün sonra Osman, patronun odasına çağrıldı. Türk, endişe içindeydi. İşine son verileceğini sanmıştı.

Lasse Holmkvist, Osman girince ayağa kalkarak kendisine doğru yürüdü:

— Aziz dostum, dedi, firmamız senin gibi idealist bir işçiye sahip olmaktan dolayı iftihar eder. Konservelerimizin sürümünde ve daha dayanıklı olmasında...

Sonra bir el hareketiyle resmiyetin kilotunu sıyırdı:

— Osman, fabrikamızı bırakmıyacaksın, değil mi?... Hadi söz ver bana. Hiç bırakmıyacaksın. Öyle, değil mi?

— Bey, dedi Osman, nasıl söz veririm? Biz buralarda olamayız ki... Bizim için, var mı, yok mu memleket!

— Bak Osman, aylığını beş bin kron yapacağım. Beşyüz kron nerde, beşbin kron nerde?...

Osman, kovulacağını beklerken akıl almaz bir «zam» la karşılaşıyordu:

— İyi, hoş ama, bey, biz ne kadar çok kazanırsak, memlekete o kadar çabuk döneriz. Kafamızda «Şu kadar para yaptım mı, tamam!» diye bir karar vardır. Onun için söz veremem.

Lasse Holmkvist, kasadan elli tane gıcır gıcır binlik çıkarıp Türk'ün eline tutuşturdu:

— Evet, Osman?... Konuş bakalım şimdi. Yalnız bize açacağın sırrı başka fabrikalara çıtlatmıyacağına dair bir mukavele imzalayacaksın, onu unutma. Evet, dinliyorum.

— Bey, ne sırrı?... Ben âlim değilim, bir şey değilim. Ne söyleyeyim?

— Kutuları kapatırken içlerine ne katıyorsun?

Türk, tereddütsüz:

— Hiçbir şey!... dedi.

Dedi ama, dedi der demez de ayıldı. Konservelere tükürüyordu ya... Hay Allah, bunu unutmuştu.

Köpek mamaları nedense Osman'ı delirtiyordu. Genç adam, tek başına çalıştığı kapaklama odasında bütün gün bangır bangır bağırıyordu:

— Köpek maması!... Köpoğlu köpek maması!... Ben sizin kafanızın zembereğine edeyim... Köpek mamasıymış!... Dünyada o kadar insan açken, köpeklere mama ha?... Tüh, tüüh, tüüüh, tüüüüh!... O kadar bebek, açlıktan parmaklarını emerken... Tüüüüüh!...

Mamalara tükürmek, Osman için, bir âyinden daha coşturucu, ibadetten daha huzura kavuşturucuydu. O, tükürmeye başladı mı, kapaklama odası, makineyle başbaşa kaldıkları yer olmaktan çıkıyor, yeşil gözyaşları döken, alkış tutan evliyalarla doluveriyordu. Genç işçi, makineye sürülecek konservelere tükürürken kendisinden geçiyordu. Yorulmuşmuş, gömleği terden sırılsıklam olmuşmuş, hiç umurunda değildi. Kutuların üstünde eğilip kalkarken, yeni elbiseleri ve temiz çamaşırları ile bayram namazı kılarmışcasına sevinç duyuyordu.

Bir gün az kalsın suçüstü yakalanacaktı. Son tükürüğü atıp doğrulduğu sırada kapı açılmıştı. Depo şefiydi... Türk, adamın gözlerine baktı. Yediği halt acaba anlaşılmış mıydı?... Hayır.

— Ne o Osman, seni kızgın görüyorum?... dedi şef.

— Ne kızmayayım, şu mamalar kahrediyor beni! diye kükredi Osman. Milyonlarca insan açlıktan kıvranırken...

Şef, olgunluğunu göstermek gayesiyle sâkin konuştu:

— Hayvanları sevmek, kötü bir şey değil ki... Oncağızların ağzı var, dili yok. Seni anlıyorum ama...

Tuzağını hazırlayan Osman:

— Sen hayvanları çok seviyorsun galiba? dedi.

— Seviyorum, Osman. İki kedim, iki de köpeğim var. Akşam eve gidince, onlar bütün yorgunluğumu alıyorlar. Çok tatlı şeyler!

— Peki avda vurduğun keklikler, ırmakta yakaladığın balıklar?... Onlar da «çok tatlı şeyler» değil mi?... Tatlı ki, midene lüpür lüpür indiriyorsun... Kediyle köpek hayvan da, keklikle balık patates mi?... Kediyle köpeğin ağzı var, dili yok da; keklikle balığın burnu mu yok?...

Depo şefi tutulmuş kalmıştı. Osman devam etti:

— Hayvan sevgisiymiş!... Hayvan sevgisi dediğin şey, Hayvanları Koruma Derneğinin balosunda kuzu eti zıkkımlanmak mı yoksa?... İşine gelen hayvanı seveceksin, işine gelmeyeni midene indireceksin!... Hayvan sevgisiymiş!... Be Allahın kulu, biraz da insanı, insanları sevsene!...

Osman, hâtıralara dalmış, patronun odasında olduğunu unutmuştu. Silkindi.

— Evet, Osman, seni bekliyorum! dedi Lasse Holmkvist.

Türk düşündü: Söylese miydi, söylemese miydi?... Tereddütü, tükürüğün meziyetlerine olan güvensizliğinden ileri gelmiyordu. Hayvanların, yaralarını, yalamak suretiyle geçirdiklerini, tükürüğün her türlü yaraya, iltihaba, delik deşiğe iyi geldiğini daha bacak kadarken biliyordu. Susmasının sebebi başkaydı: Patron, konservelere tükürülmesini iğrenç bir hareket bulabilirdi.

Aman canım, ucunda ölüm yoktu ya... Gözlerini yumdu ve patrona meseleyi anlattı. İsveçli, kulaklarına inanamamıştı. Şaşkınlığı bir kaç saniye sürdü. Osman heyecanla bekliyordu. Lasse Holmkvist kahkahayla gülmeye başladı.

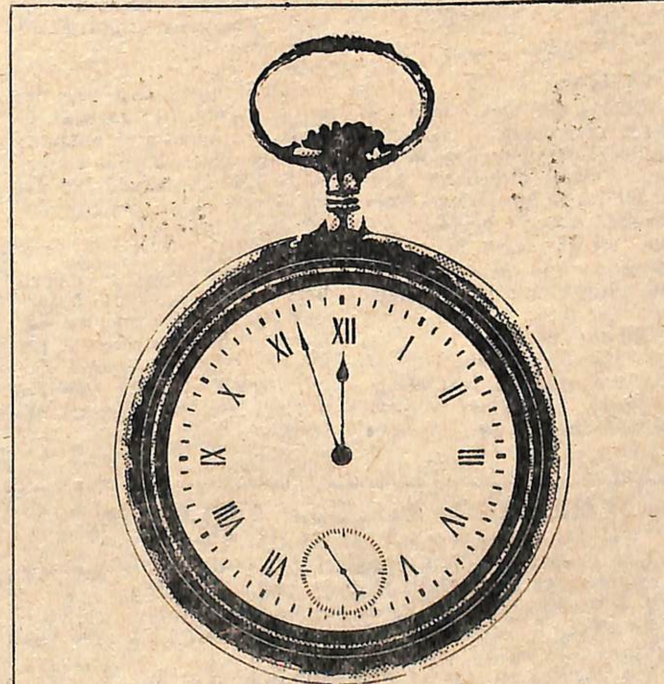
Genç adam, içinden «Oh, çok şükür!» dedi.

Makarası boşanan patron:

— Fevkalâde!... diye haykırdı. Fevkalâde Osman!... Bu işe tam istimle devam! Yalnız bana her gün tükürüksüz tarafından on kutu ayır, olmaz mı?... Bizim köpekler, surat yalamaya kötü alıştılar da...

Osman şımardı:

— Yâni hayvanların tükürüğünden tiksinmiyorsunuz da, benim tükürüğümden tiksiniyorsunuz.

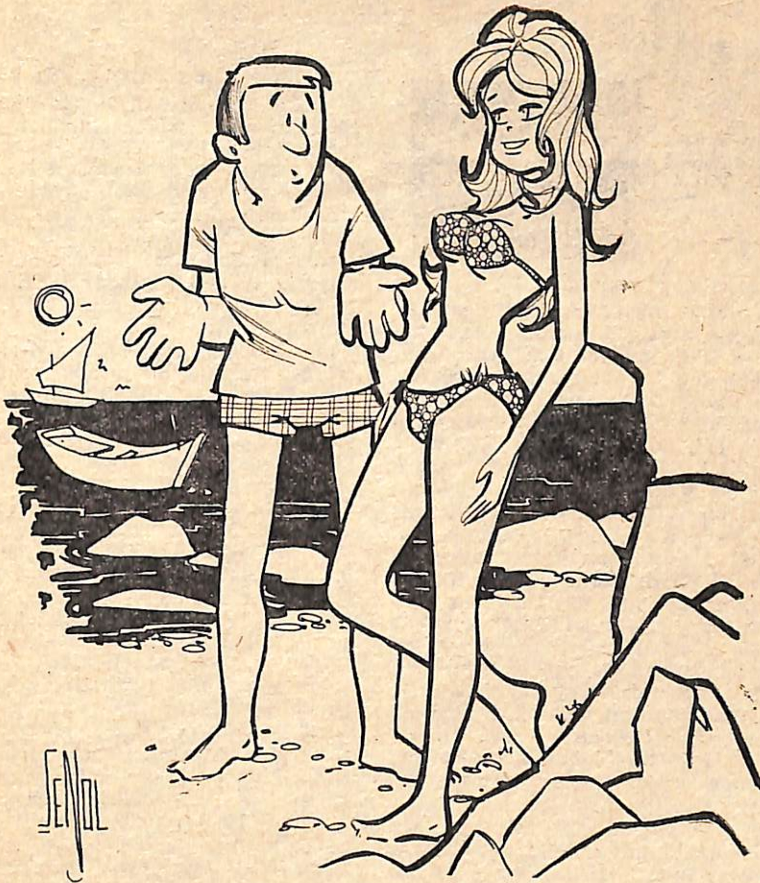

Reklâm, işlerinizi saat gibi yürütür

REKLÂM VE TANITMA FAALİYETLERİNİZİ
yurt içinde ve dışında
EN ETKİLİ VE EN İSRAFSIZ ŞEKİLDE YÜRÜTMEK İÇİN
Kurumumuz hizmetlerinden faydalanınız

BASIN İLÂN KURUMU
Cağaloğlu, Türkocağı Cad. no. 1. kat: 3
Telefon: 27 66 00 - 27 66 01, İstanbul

(Basın: 12268 — 101)

— Sizi sevdiğimi ispat için kalbimi mi çıkarıp göstermeliyim?

— Yok canım, cüzdanınızı gösterin kâfi!

Koskoca patron, elini Osman'ın omuzuna attı ve:

— Nasıl söyleyeyim, acayip bir his işte! dedi. Lûtfen alınma! Mantıkla ilgisi yok. Acayip bir his. Anlatabiliyor muyum?

* * *

Güstaf, hayli kitap karıştırıp tükürüğün mikrop ve bakteri öldürme hassasından emin olunca, babasına, Osman'ın günün birinde başlarına belâ kesileceğini söyledi.

Onun yaşaması firma için tehlikeliydi.

— Saçmalama! dedi babası. Adam mı öldüreceğiz yâni?

— Hayır, biz öldürmiyeceğiz. Kiralık katil de tutmayacağız. O kendisini öldürecek. Bunun için de ne zorlayacağız, ne intihar sahneleri tertipleyeceğiz, ne de bir telkinde bulunacağız. Sadece ona son model bir Amerikan otomobili hediye edeceğiz. Kuyruklu cinsinden...

Patron, itiraz edecekmiş gibi görünüyordu ama, teklife aklı yatmıştı. Yine itiraz eder gibi, fakat aslında içinden taşan merakla:

— Eee, sonra?... dedi.

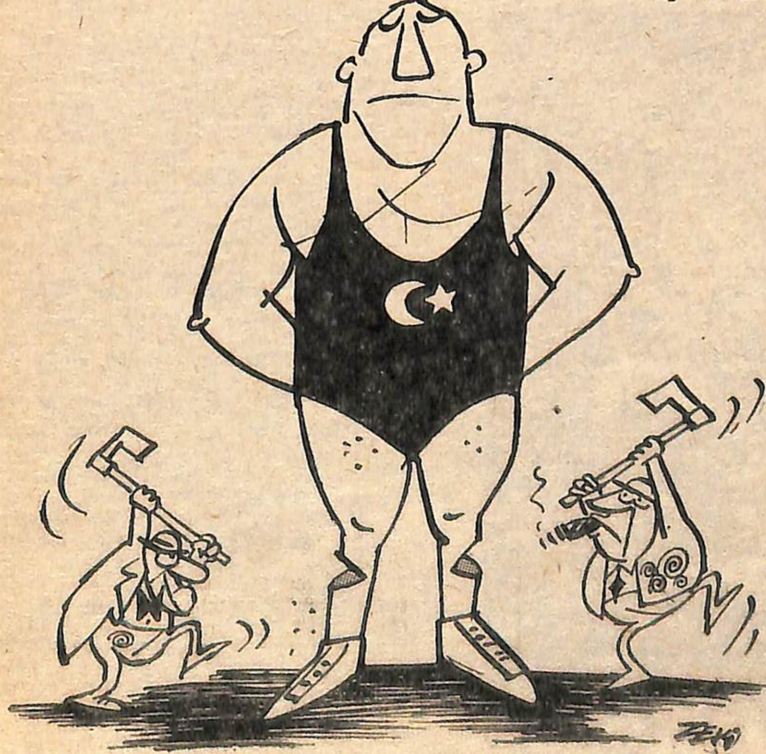
— Hepsi bu kadar. Osman kavga etmesini ve araba sürmesini pek severmiş. Daha doğrusu, araba sürer gibi kavga eder, kavga eder gibi araba sürermiş.

* * *

Fabrikanın her yanına konan tükürük hokkaları pişmanlık belirtmeye değil de, mamaların kaynatıldığı kazanlara geceleri patronun oğlu tarafından gizlice boşaltılan «bakteri öldürücü» mayii biriktirmeye yarıyordu. Bu pratik bir buluştu. Esasen başka şey yapılamazdı. Patronla oğlu her gün onbin kutuya tükürmeyi göze alamamışlardı.

Elâlem, rahmetli Osman değil ki, tek başına dünyanın bütün hayvan maması sanayiine tükürebilecek güçte olsun.

Yalçın KAYA

Türk güreşi sabote ediliyor. — Gazeteler —

İNGİLTERE NOTLARI

Reşit AŞÇIOĞLU

FİDYE İSTİYORLAR!

Hatırlarsınız, geçen yıl mı ne, gazeteler şöyle bir haber vermişlerdi:

— Paris'te on yaşında bir çocuğu kaçıranlar, iade etmek için fidye istiyorlar.

Son haftalar zarfında Paris'te ve dolaylarında yer alan hâdiseleri de, sanırım, aynı mealde bir cümleyle özetleyebiliriz:

— De Gaulle'ün 10 yaşındaki rejimini kaçırmaya teşebbüs eden işçilerle öğrenciler, iade etmek için fidye istiyorlar!

ANTİKA EŞYA MERAKI...

İngilizler kadar antika eşyaya ve tarihî eserlere meraklı bir toplum var mı yeryüzünde bilmiyorum.

Yeni satın aldığı otomobilinin önünde resim çektirme meraklısı kimseler gibi gidiyorlar, meselâ, şu kadar yüzyıl önce Efes harabeleri arasından derlenip getirilen bir antika arslanın önünde hâtıra resmi çektiriyorlar.

Örneğin geçenlerde televizyonda antika eşya konusunda yapılan bir açık oturumda, konuşmacılar heyeti, British Museum'da muhafaza edilen Efes menşeli arslanın önünde masa kurmuşlardı.

İngilizlerin bu konudaki bazı değerlendirmeleri, insanı çileden çıkarıyor. Ne bileyim, Üçüncü Richard'ın ağzı deymiş diye bir kahve fincanına 100.000 lira falan verenler oluyor. Ama, bu arada, falanca yazarın ağzından çıkan sözler şu evdeki duvarlarda yankılanmış diye, eve on misli fazla paha biçip sanatçıları da müthiş değerlendiren iyi bir yanları var.

Örnek vereyim... İki ay kadar oluyor, değeri 150.000 lira olan bir köhne ev, bu evde bir ara yazar Lawrance Sterne oturdu diye bir milyon liraya gitti.

Bir mahallede, milyonerler oturuyor diye değil de, bir sanatçı oturuyor diye ev fiyatlarının yükselmesi hiç de fena bir gelişim değil doğrusu.

Geçen gün bir telefon kulübesinden bir arkadaşımla konuşuyorum... Derken, konuşmamız edebiyata intikal etti ve bazı İngiliz yazarlarının isimlerini zikretmek gerekti.

Bu arada da baktım, dışarıda, telefon kulübesinin önünde anormal bir kalabalık peyda olmaya başladı.

Derhal şüphelenerek arkadaşıma «Ne olursun, sebebini sorma, hemen telefonu kapamak zorundayım» dedim ve küt diye kestim konuşmayı.

Siz bilmezsiniz, bu İngilizleri, ben söylesem de inanmıyacaksınız; bunlar öyle bir millet ki, emin olun, eski yazarlardan, tarihi eserlerden bahsettiğimi duysalar, çok değerlendi diye, telefon kulübesini hemencecik —içinde ben olduğum halde— müzayedeye çıkarıverirler!...

YUMUŞAK SU!

Turizm Bakanımız sayın Nihat Kürşat, memleketimize gelecek olan turistlerin kendi ülkelerinde kullandıkları yumuşaklıkta tuvalet kâğıdı arayabileceklerini düşünerek Avrupa'dan tuvalet kâğıdı ithal edileceğini söylemiş.

Kanaatimce Bakan bu konuda fazla tenkit edilmemeli. Turistlerin gerçekten müşkülpesent olduklarını biliyoruz. Yumuşak bir tuvalet kâğıdı isteyebilirler.

Benim asıl üzüldüğüm bu konuda halkımızın düşünülmemesi.

Tuvalet kâğıdı yönünden değil tabii; taharetlenmemiz dolayısiyle su yönünden... Şöyle ki, akmayıp akmayıp sonra birden örümceği ile, tozuyla, toprağıyla, çamuruyla gelen su yerine bizlere de bir «yumuşak su» sağlanabilse çok iyi olur.

ALTINLARLA OYNAYAN İŞÇİLER...

Bir yıl kadar önce İngiliz gemi ve liman işçileri uzun süren bir grev yaptıklarında gazeteler «Grevler, İngiliz lirasının değerinin düşmesine ve hazinedeki altın ihtiyatlarının azalmasına sebep oldu» şeklinde haberlerle doluydu.

Şimdi de «Fransa'daki grevler, frangın değerinin düşmesine ve altın ihtiyatlarının erimesine yol açıyor» diye haberler veriyor gazeteler.

Grevlere rağmen büyük bir refaha kavuşan Avrupa'da ulaşılan düzenin ortaya koyduğu tablo şu: Döviz ve altın borsaları zenginlerin inhisarından çıkıp işçilerin de oynayabildikleri borsalar halini almış!

SESSİZ FİLM!

İngiliz milli futbol takımıyla İspanya milli takımı arasında oynanan maçı televizyonda seyrettim. İngiliz takımlarından Manchester United'ın İspanyol takımı Real Madrid'le olan maçını da seyrettim. Bir de Portekiz takımı Benfica ile İtalyan takımı Juventus arasındaki maçı gördüm.

Aaa, bunların üzerine İngiltere-İsveç milli futbol takımlarının maçını görünce şaşkınlığa uğradım... Yahu, biz hiç mi maç görmedik?... Nerede o itişmeler kakışmalar, nerede o hakemle uzun uzun tartışmalar, nerede o oyuncuların bağırıp çağırmalarıyla dolu Real Madrid, Benfica, Juventus maçları?

Vallahi, doğrusunu söyleyeyim, dört nefis golün de atıldığı İsveç - İngiltere maçını hiç beğenmedim ben... Öteki tip yâni Akdeniz tipi futbol maçlarına alışmışız da, inanın, bu maç, bana, insanların koşuştukları fakat konuşmadıkları sessiz filmler zamanından kalma bir film intibaını verdi.

NEYDİ?... NE OLDU?...

Makinenin bir tarafından ineği sokup öteki tarafından sosis çıkararak milyonlar yapmış olmakla öğünen iş adamına, estetik ameliyat uzmanı bir doktor da, elindeki sinema mecmuasını göstererek şöyle demiş:

— İstikbal artık bunlardadır... Bakın, mecmuanın şu iki sayfasına... Odamızın bir yanından inek giriyor, öteki yanından güzel bir artist çıkıyor!

Reşit AŞÇIOĞLU

SIPA

MUZAFFER İZGÜ

— 21 —

Beni yakalayan bekçi:

— Niden dimen be gardaşım, ben gomiser Selâmi begin tanadığıyım diye. Vallaha gomiserim, bilmiyordum. Gözüm çıksın ki bilmiyordum. Heç bilsem...

Bekçi, sırtımı tapıkladı. Komiser ne diyeceğini bilmiyordu. Yine de çalımını elden bırakmaksızın:

— Siz dışarı çıkın! dedi onlara.

Çıktılar...

— Klinikteydin değil mi? diye sordu.

— Öyleydim.

— İyi oldun mu?

— Deli değildim ki.

— Ama, yine Sıpayım diyorsun.

— Yalan mı söyleyeyim? Şu eşek hayatına, insan hayatı mı diyeyim? Daha biraz evvel nalladılar.

— Otur şöyle! Sigara vereyim mi?

— İçmiyorum.

— Karnın aç mı?

— Tok!

— Ne zaman çıktın klinikten?

— Bugün.

— Ne iş yapmak niyetindesin?

— Hiçbir iş.

— Böyle gezeceksin ha?

— Gezeceğim. Tam yedi yılımı küçücük bir koridorda geçirdim.

— Yani başımıza belâ olacaksın!

— Ben kimsenin başına belâ olmadım... Anamın babamın bile... Ben sadece, kendi başıma belâyım.

— Gel istersen seni hapishaneye koyalım.

— Niye?

— İş tutmayacaksın güç tutmayacaksın! Günün birinde ya çalacaksın, ya soyacaksın! İyisi mi şimdiden...

— Yani ön tedbir!

— Tedbir medbir... Çalışsan kıyamet mi kopacak?

— Çalışmıyacağım.

— Ama iyi düşün!... Hep böyle yaz devam etmiyecek. Yarın kış gelecek, soğuk günler, yağmurlu günler gelecek... Köşenin birinde aç köpekler gibi zıbarır gidersin.

— Aç kalmam ben!

— Vallahi park benim mıntıkam. Sen de her gece gelip bu parkta yatacaksın...

— Kıyamet mi kopar yatsak?

— Kopar ulan, kopar işte!...

Bir müddet ikimiz de sustuk. Komiser:

— İster misin seni (..............) ye göndereyim? Haa? Git oranın polisinin başına belâ ol! Bizim olma da...

— Sizin başınıza belâ mı oldum?

— Olmadın ama, olacaksın.

— Nereden biliyorsunuz?

— Biz polisiz oğlum.

— Eh, siz mademki öyle münasip gördünüz...

— Nüfus kâğıdın var mı?

— Yok!

— İkametgâhın da yok?

— Yok!

— Yani bimekân?

— Evet, biiimekân.

— Gördün mü?... Yarın bir şey olsa, hemen seni parktan yakalayıp getireceğiz.

— Hemi de elinizle koymuş gibi bulacaksınız. Ama niçin?

— Sen yaparsın bu işi de onun için.

— Yahu Selâmi âbi, hani diyorum, burada kalsam da, şöyle sizin elinizin altında bulunsam, suçluyu arayıp da bulamadığınız zaman, bana gel Sıpa deseniz!

— (.................) ye gideceksin!

— Olur gidelim!

Dışarıya seslendi:

— Kerim, at bu arkadaşı nezarete!

Attılar nezarete. İki tane benim gibi baldırı çıplak uzanmışlardı betonun üzerine. Benim içeriye girdiğimi görünce, gözlerini kırpıştırarak uyandılar...

— Beyler, afedersiniz, dedim, böyle gece yarısı sizi rahatsız ettiğim için...

— Geçmiş olsun arkadaş! dediler.

— Sağolun! dedim.

— Hayrola?

— Hayır hayır...

— Hırsızlık mı?

— Değil...

— Ya?

— Hiç... Biiimekân...

— Anlamadık!

— Anlamazsınız siz polis ağzından... Buna polis ağzı derler. Biiimekân. Sizinkisi ne?

— Hırsızlık.

— İyi etmemişsiniz.

— Ama, az bir şey çaldık be ağbi. Topu topu yüz metre kadar tel çaldık.

— Telefon teli mi?

— Bilir miyiz? Ben kestim penseyle, bu sardı. Yüklendik, yakalandık.

— Oldu mu ya? Çok ayıp sizin yaptığınız iş. Adamların konuşmalarını kestiniz. Ya tam siz teli kestiğiniz anda, bir kadınla bir erkek ilânı aşk ediyorduysalar? Çok ayıp vallahi! Aşk ilânını kösleklemek, harb ilânını kösteklemek kadar ayıptır. Saçma mı buldunuz bu lâfı? Saçma saçma... Neyse, hadi bakalım beyler, kısa keselim şimdi, tam uyku zamanı! Şu dakikada bütün akıllı insanlar uyuyorlardır. Kadınlar, kızlar uyuyor, yarınki aşka hazırlık için; adamlar patronlar uyuyor, yarınki fırıldaklara hazırlık için... Biz de uyuyalım! Bakalım yarına neler olacak? Aşk mı bulacağız, meşk mi bulacağız? Ne demiş Tanrı, ben güneşi doğu tarafından çıkarırken her sabah evreni yeniden kurarım demiş. Yeni yaratılan bu dünyada bizim de bulunmamız pek hoş değil mi arkadaşlar? Belki nasiplerimiz vardır ondan alacak? Bir güzel kadının aşkı olmaz da, bir ninenin aşkı olur; bir imzayla bir çuval para olmaz da, bir bavul yüküyle bir lira olur... Ama olur... Yerimiz var sabahleyin yeniden kurulacak dünyada... Üzülmeyin, sizin de var! Sizin de yeriniz hapishane. Bana da bir yer bulacaklar... Üstelik yarınki kurulacak dünyada bir de seyahatim var benim. Aman ne hoş!...

Tahta kurusu var mı söyleyin bakalım beyler?... Demek var... Çok rahatsız olurum. Kanımı da çok sever hınzırlar hani. Sizi ısırmazlar mı? Hayret! Öyleyse sizin kanlarınız asil değil. Eh, öğünecek başka bir şeyim yok zaten asil kanımdan başka... Haa, aslan gibisin mi dediniz? Öyleyizdir... Ama ne çare? Boyası dökülmüş... Kabul ediyorum arkadaşlar, bu vücudun üzerine İngiliz kumaşı bir elbise, naylon bir gömlek, rugan bir ayakkabı giydireceksiniz, salıvereceksiniz sokağa... Kadınların ağızlarının suyu akacak! Bak sen şu arslana, diyecekler. Çok kadın cüzdanına da bakmayacak... Ne fecî değil mi arkadaşlar? İnsanların elbiseye önem vermeleri? Ben ne düşünüyorum biliyor musunuz, bütün insanlar çıplak gezmeliler diyorum... Aynı hamamdaki gibi. Müdürü de, valisi de, zengini de, fakiri de. Nasıl, fikrime katılmıyor musunuz? Siz bilirsiniz! Fikirler kutsaldır... Sizinki de kutsal!...

Ama şu tahtakurusu da canım, ne arıyor popomun üzerinde? Sanki ısıracak başka yer mi yok? Terbiyesiz!..

Sigara mı içelim? Olur beyler, içelim... Ben hiç içmem ama, hatırınız kalmasın! Tüttürelim bir tane. Hiç sevgiliniz oldu mu sizin? Olmadı demek... Bir kadınla da mı yatmadınız? Yattınız... Güzel!... Ben de yattım... Sabahat ablamla yattım. Yok canım, öyle bel bel bakmayın suratıma! Öz ablam değil, üvey ablam da değil. Sabahat abla deriz biz ona. Güzeldi Sabahat ablam. Göğüsleri tenis topuna benzerdi, tüysüz tenis topuna... Sevişmesini güzel bilirdi benim Sabahat ablam... Başka mı, evet, bir tane daha var... O da beyaz elbiseliydi. Hayır, söylemem nerede olduğunu. O da gençti. 25 yaşında ya vardı ya da yoktu. Sabahat ablam esmer, bu ise sarışındı. Ama Allah var, o zorladı beni bu işe! Yoksa, aklımın kıyısında bile değildi. Bulaşıkları yıkardı o... «Bana yardım et» dedi. Ettim. Bulaşıklar bitti, elini yüzünü sabunladı, önlüğünü çıkardı, gömleğini çıkardı. «Hadi!» dedi. «Ne yapacağız?» dedim. «Sevişeceğiz» dedi. Sevişecek miyiz? Sevişelim... Oluversin sevişelim!... Seviştik...

Uykunuz mu geldi arkadaşlar? Evet, yürüyelim arkadaşlar, pardon uyuyalım arkadaşlar!... Hah, yakaladım tahtakurusunu!

«Ey, benim asîl kanımı taşıyan tahtakurusu!... Öldürmiyeceğim seni! Haydi, yarınki yeni kurulacak dünyada senin de nasibin olsun!»

Horlama be arkadaşım!... Ağlar gibi horluyorsun... Bari horlayacaksan, güler gibi horla!...

* * *

Sabah oldu... Bizim iki arkadaşı alıp gitmişler. Ama çok şükür boş kalmamış bizim betonhane. Elli altmış yaşında birini tıkmışlar içeriye. Ne de olsa bana can yoldaşı olsun diye yollamışlardır... İyi insanlar canım...

Gerine gerine uyandım. Kapıdaki bekçiye:

— İki rafadan yumurta, biraz reçel, biraz tereyağı, ekmekler kızarmış olsun! dedim.

Terbiyesiz, bana eliyle çok ayıp bir işaret yaptı.

— Haydi bakalım bekçi efendi, kuru ekmeğe de razı olduk. Yalnız dikkat et, taze olsun!

Yine ayıp bir işaret yaptı.

— Öyle olsun günaydın bekçi baba!

Günaydın, demedi ama, ayıp hareketi de yapmadı. Ölürdü sanki, günaydın dese değil mi? Hoş, onun günaydın demesiyle günaydın olmayacaktı ki benim dünyam. Allah baba, bu yeniden kurduğu dünyamı aydın edecekti. Ama bekçi baba değil! Netekim aydın etti de... Biraz sonra demir pencereden giren güneş, tam gözümün içine vurdu.

— Çatla, patla bekçi efendi!

Önce ihtiyarla hiç konuşmadık. Bana nesi? Soracaksın:

— Hayrola? diye. Ne cevap verecek? Bir yığın lâf... Hem belli ne diyeceği. Ya hırsızdır, ya uğursuzdur, ya esrarkeş, ama kendine göre suçsuz. Bir şarkı tutturdum:

«Bir zamanlar mâziye bak, ne kadar şendik...
İkimizin mesut olmak emeli vardı...

Bu şarkı bitince, başka bir türküye geçtim:

«Kına mı yaktın eline Emine?...»

İhtiyar:

— Pek neşelisin delikanlı! dedi.

(Devamı var)

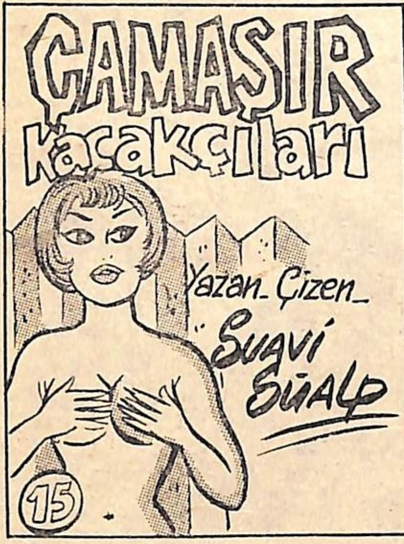

Şansınız.
Başarınız
ve istikbaliniz;
Türkiye Vakıflar
Bankasında
açtıracağınız
hesapla
Gerçekleşir.

TÜRKİYE VAKIFLAR BANKASI

(Basın : 20446 - A - 11978 — 102)

ÇAMAŞIR
kaçakçıları
Yazan_Çizen_
Suavi Süalp
15

BİR YANDAN HAVUZUN HARARETİ, ÖTE YANDAN MENTOL VE SİNAMEKİ BİZİM ŞAKİR VE HÜSNÜ BEYLERİ ÇAMAŞIR SABUNU GİBİ ERİTTİ, ERİTTİ, SONUNDA İKİSİNİN DE ŞUURU BUHAR OLUP UÇTU.. SADECE KULAKLARINDA TATLI MIRILTILAR VE ŞIRILTILAR KALDI.. İKİSİ DE BİR ZAMAN SONRA İPEKLİ VE KADİFE DÜMENİYLE KARIŞIK BİR ODADAYDILAR
İKİ SABUN DAHA SÜR HAYATIM!
OOOH.. KESELE KESELE!
HALVET YAVAŞ YAVAŞ TESİRİNİ GÖSTERİYOR MEDİHA..
EVET EFENDİM

ŞİMDİ BAKLAYI ÇIKARIRLAR AĞIZLARINDAN... HAH.. BAK BAŞLADILAR.

MÜMKÜN MÜ UNUTMAK GÜZELİM NEYDİ O HALVET.. AMAN BEDRİYE'CİĞİM BU NE ZAHMET
YOK.. HAYIR PEŞTAMAL İSTEMEM,. SÖYLE YUMUŞACIK BİR BURSA HAVLUSU OLSUN..

DUYDUN MU KIZ BİN HASAN DEDİ! DEMEK BUNLAR O MELUNUN ADAMLARI
KİM TAKAR BİN HASANI BURDA KIZ DOLU KIZ

TOPARLAN BAKALIM TOMBUL. BU KADAR DALGA YETER.. SÖYLE, SİZİ BURAYA BİN HASAN MI YOLLADI?
EYVAH.. BİR KADIN VE BİR BIÇAK!
ACABA NE YAPACAK?
YAŞŞA ABLA.. KONUŞTUR ŞUNLARI.

BIÇAĞI UZAK TUT, BENDE ALERJİ YAPAR. BİZ VALLA BİLLA BİN HASAN'A O GECELİĞİ VERECEKTİK SONRA SANDAL BATTI... TABİİ BU İŞ TE YATTI..
SÖYLEME

ÇOCUK MU KANDIRIYORSUNUZ?.. İKİNİZİ DE ÇÖLE, AKBABALARA BIRAKAYIM DA.. GÖRÜN GÜNÜNÜZÜ..

MAHVOLDUK BİN HASAN!
NEEEEEE?.. BİN HASAN MI?.
İYİ ADAM LÂFININ ÜSTÜNE GELİR.
PEK İYİ ADAMA BENZEMİYOR.. BAK KIZLAR KÜL GİBİ OLDU..

HEEEEY.. YA ÇÖLLERİN HURMASI BEDRİYEE.. ÇÖLLERİN ÇAKALI BİN HASAN'A KAPIYI AÇ. YOKSA BİLLAHÜLAZİM BEN EDER BURAYI MAHFÜLHARAP.
HAFTAYA: ATEŞ BAŞLIYOR

Bu sabah, çoktan beri haber alamadığım bir dostumdan mektup aldım. Aynen şöyle yazıyordu dostum:

«Aziz dostum:

Geçen sabah nedendir bilmiyorum, sersem çalar saatim beni çok erken uyandırdı. Bu vaktinden önce uyanışla düşünceye daldım. Kendi kendime, «Budalaca bir yaşayışım var» dedim. «Kızlarla, kadınlarla eğlenceli vakit geçirmek, aslında neydi ki?...» Gerçekten de öyle... İster yirmi, ister elli yaşında olsun, biraz yakından bakıldı mı kadınların hepsi birbirinin aynıydı. Gerekli olan heyecandı. Beklenmedik, bilinmedik olaylarla karşılaşmaktı. İnsanın, karısına eski bir askerlik arkadaşıyla yemeğe gideceğini söyleyip, metresinin yanına koşması bir şey miydi yâni? Bir değişiklik yapmalıydım yaşantımda.

Kalktım. Bizim sokaktaki bir bakkal dükkânında çalışan Emna'ya koştum. Esmer, nâzik, tatlı bir kadındır Emna. İnsanın her isteğine cevap vermesini bilir. Ona küçük bir ayna götürerek:

— Sana gül getirdim, dedim. İnanmazsan bir bak.

Aynada kendini gören Emna, bir gül gibi kızardı. Uzun kirpiklerini kırpıştırarak bana baktı.

— Pazar günü boş musun? dedim.

«Evet» anlamında başını salladı.

— Karıma, sende olduğumu söyleyeceğim.

Bir telefon kabinine girerek, Emna'nın kocası Jules'in numarasını çevirdim. Telefona çıkan Jules'e, pazar günü saat beşte haber vermeden evine girecek olursa karısını, başka bir erkeğin kollarında bulacağını söyledim.

Eğlenceli, sonu bilinmeyenli bir buluş değil mi?

Pazar günü saat ikide Emna'daydım. Her şey çok iyi başladı. Emna önce kahve, sonra likör, onun ardından viski ikram etti. Viskiden sonra ne ikram ettiğini tahmin edersin her halde...

Beşe çeyrek kala kapı çalındı. Kimin gelmiş olacağını bilmiyormuşum gibi uydurma bir korkuyla:

— Aman Yârabbi, kocan! diye bağırdım.

— Hii... Ne yapacağız? Gizlen bari!

Yarı çıplak balkona koştum. Gelen, beklediğim değildi. Yanlış kapı çalınmıştı. Dakikalar geçiyor, endişem artıyordu. Oysa Emna'yla yapacağım bu buluşmayı hem kendi karıma bir arkadaş aracılığı ile duyurmuştum, hem de Emna'nın kocasına bizzat kendim haber vermiştim. Umutsuzca sordum:

— Sabah evden çıkarken kocan sıhhatli miydi?

— Tabii... Üstelik neşeliydi de... Kahvaltıdan sonra arabasına atladığı gibi gazladı gitti!

— İyi araba kullanır mı bari?

— Evet, ama neden soruyorsun?

Zavallı Emna... Yapmak istediklerimden haberi yoktu ki, paniğe kapılsın. Bütün merakım, buluşmamızdan haberdar olan benim karım ile Emna'nın kocasının nasıl davranacaklarıydı.

— Ya arabanın lâstikleri?... Başına bir kaza falan gelmesin.

— Neler saçmalıyorsun Allahaşkına?...

Yeniden kapı çalındı. Heyecanlanmıştım:

— Gelen mutlak kocandır!

Kapıya giden Emna, neşeyle döndü:

— Hamdolsun değilmiş! Şekeri biten bir komşu...

Bilinmeyen «olacaklar» ın heyecanı beni coşturmuştu. Emna'yı çırılçıplak soyarak yatağa attım. Çıplaklar kampında sevişen iki natürist gibiydik. Kapı çalındı. Korkuyla çırpınan Emna:

— Bu gelen mutlak kocamdır! diye fırladı yerinden.

Elbiselerimi toplayarak gardroba koştum. Antreden Emna'nın rahatlamış sesi duyuldu:

— Oh anne... Bu ne sürpriz?... Böyle habersiz gelivermek nereden aklına esti?

— Bu taraftan geçiyordum, ayaküstü bir uğrayayım dedim. Damat yok mu?

— Arkadaşlariyle poker oynamaya gitti.

— Yalnız mısın?

— Tabii...

Oturdu kadın. Budala Emna, beni annesinden bir kaç metre uzakta bırakarak, mutfağa kahve pişirmeye gitti. Bacaklarım bir uyuşmuştu ki... Yer değiştirmeye çalışırken gordrobun kapısı açılıp da, kadıncağızla yüzyüze gelmeyeyim mi? Dondum, kaldım. Öyle şaşırmıştım ki, çıplaklığım bile aklıma gelmedi şuramı buramı gizlemek için. Bir süre beni süzen kadın:

— Merak etmeyin, dedi. Kimseye bir şey söylemiyeceğim. Sır saklamasını bilirim.

Kapattı kapıyı üstüme. Kahveler içildi. Annesi:

— Bakkala git de, biraz öte beri al... Yemeği beraber yeriz, dedi. Şarap almayı da unutma.

— Fakat...

Kızın avucuna para da tutuşturdu galiba. Sersem Emna gitti. Dolabın kapısını açan kadın, hiçbir başlangıca lüzum görmeden, dudaklarını yapıştırdı dudaklarıma. Nefes nefese:

— Kimseye bir şey söylemem dedim ama, eğer aynı şeyi benimle de yaparsan, dedi.

Emna döndüğünde işimiz çoktan bitmişti.

Jules'e gelince... Namussuz boşuna bekletti beni. Karısının bir başka erkekle olacağını öğrenince fırsat bu fırsat deyip, o da metresine koşmuş.

Eve döndüğümde kapıyı kilitli, kilidi kırıp girdiğimde karımla Jules'i kendi yatağımda buldum!

Guy Panam'dan çeviren:
Süheylâ AYKUT

— Sevişelim demedin mi?... İşte, böylece ışığı söndürmüş oluyorum!

bütün yurtta
TÜRKİYE HALK BANKASI A. Ş.
Halktan Aldığını
HALK'a veren banka
(Basın : 10265 - A - 20101 — 103)

Akbaba
Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası
SAHİBİ : Ergin Ortaç
Yazı işlerini fiilen idare eden: Kadri Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer: Akbaba Matbaası
Sekreter: Selâmi M. Yurdatap
Abone bedeli: Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 100, altı aylığı 50 lira. Uçak masrafı ayrıca alınır.
İDARE YERİ : Divanyolu Klodfarer Caddesi, No. 8 - 10, Daire: 3. İstanbul
Telefon : 22 18 11
İLAN FİATI : Kapak içi, santimi 25 lira, iç sayfalar 40 liradır.
Fiatı : 100 kuruştur.
Bu gazete Basın ahlâk yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

Milletler Gülüyor

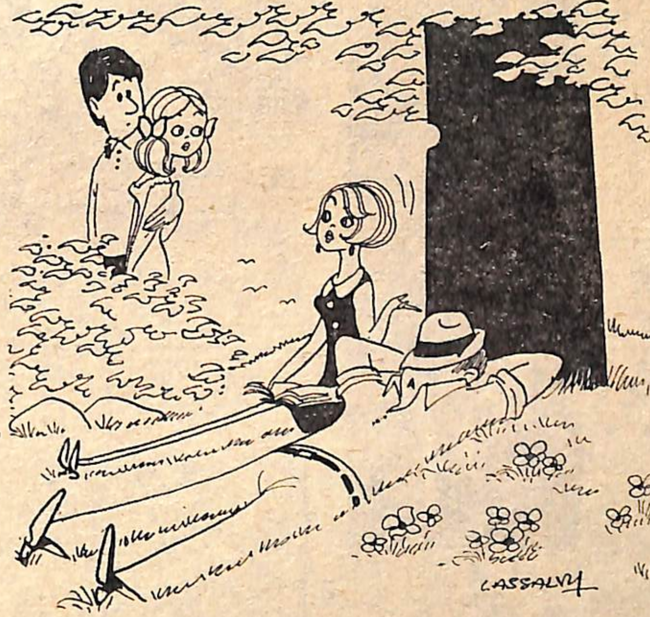

Ya sen ?..

İki eski arkadaş yolda karşılaştılar:
— Geçmiş olsun, dedi biri. Hasta mıydın?
Diğeri cevap verdi:
— Yoo... Hasta olduğumu da nereden çıkardın?
— Geçenlerde hastaneden çıkarken gördüm de...
— Bir hasta dostumu ziyarete gitmiştim. Peki sana ne oldu, öldün mü?
Arkadaşı şaşırdı:
— Ölmüş olabileceğim de nereden geldi aklına?
— Geçenlerde mezarlıkta dolaşırken gördüm de...

Size sormadık!

Kendine müracaat eden gençlerin nikâhını kıyan rahip, geleneğe göre sordu:
— Taraflardan, bu birleşmeyi uygun bulmayan kimse var mı?
Zayıf bir ses cevap verdi:
— Evet, ben!
Damadın yüzüne ters ters bakan rahip:
— Siz susunuz bakalım, dedi. Damada değil, dâvetlilere soruyorum!

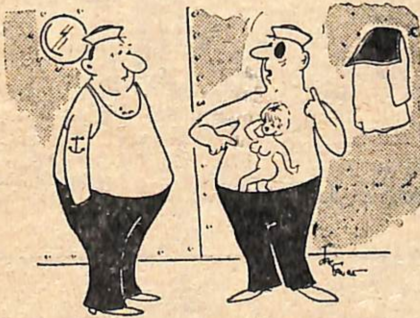
— Sakın hemen evlenmeyin... Çünkü sonra kırlarda sadece yemek yenir ve böyle uyunur!

Boya

Çoktandır görüşmemişlerdi.
— Hayrola, dedi, arabayı yenilemişsin galiba.
Arkadaşı:
— Yoo, dedi, üç yıl önce aldığım araba.
— Rengi yeşil değil miydi o-nun?
— Yeşildi ya, daha hızlı gitmek için kırmızıya boyatıp, üstüne de bir merdiven koydurdum.
— Hızı arttı mı bari?
— Arttı ama, şimdi de her yangına gitmek zorunda kalıyorum!

Reçete

Kasaba doktoruyla karşılaşan ihtiyar köylü:
— Ah doktor!... dedi. Size rastlamam ne büyük bir şans... Bizim oğlan hakkında bir şey soracaktım.
— Sor bakalım, dedi doktor. Nesi var delikanlının?
— Sabah yataktan kalkınca başı dönüyor.
— Çok sürüyor mu?
— Yarım saat sonra geçiyor. Sizce ne yapmalı?
— Telâşlanacak bir şey değil, dedi doktor. Yarım saat geç kalkmalı!

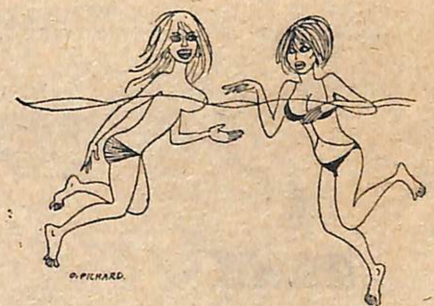
— Bu, beni Marsilya'da bekleyen sarışın sevgilim... Şu da beklenmeyen kocanın yadigârı!

Merak

Küçük çocuk babasına sordu:
— Avukatlar niçin kadınların mantosuna benzer yeldirme giyiyorlar?
Uzun uzun düşünen baba cevap verdi:
— Kadınlar gibi yalan söyleyebilmek için...

Benimle gelir misiniz?

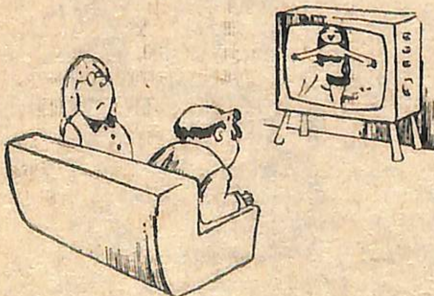
Bir Haziran gecesinin tatlı karanlığında cinsel arzularla kıvranan adam, yalnızlığını unutmak için kendini sokağa attı. Place Pigalle'de bir kabareye girerek adamakıllı içti. Fakat ne orada, ne de Monmartre meydanında dolaşan kadınların hiçbirini gözü tutmadı. Yapacak bir şey yoktu artık. Bir aşk gecesi geçirmekten ümidini kesmiş evine dönüyordu ki, bir sokak lâmbasının altında duran sarışın güzel kadını görünce, kalbi hop etti. Derli toplu giyinmiş genç bir kadındı bu. Yanından geçerken gülümsemiş ve tatlı bir sesle:
— Pardon mösyö, bu gece serbest misiniz? diye sormuştu.
Adam şaşkınlıkla cevap verdi:
— Tabil madam.
— Evimde bir kaç saat misafirim olmak ister misiniz?
— Büyük bir zevkle madam.
— Gidelim öyleyse.
Genç adam uçarcasına sarışın kadını izledi. Büyük, lüks bir evin önünde durdular.
— Buyrun, dedi kadın. Hemen karşımızdaki dairede oturuyoruz.
Heyecandan titreyen adam, zevkle döşeli bir antreye girince, sağdaki odanın kapısını tıklatan kadın içeriye seslendi:
— İş oldu kocacığım... Briçte sana dördüncü arkadaşı da buldum!

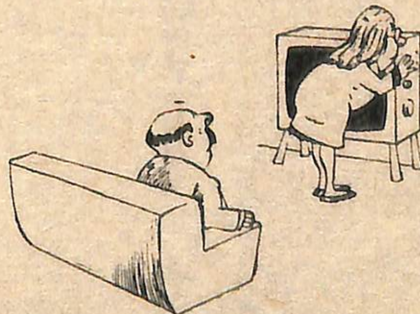

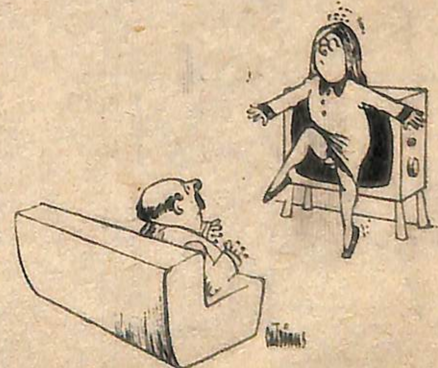
— Sütyen takmadın mı?
— Hayır, lüzum da yok... Sen Arşimet kanununu bilmez misin?..

Şefkat

Gece üşümemesi için kızının yorganını sıkıştıran anne:
— İyi geceler yavrum, dedi. Eğer korkarsan hiç çekinmeden «Anne» diye bağır, baban derhal gelir!

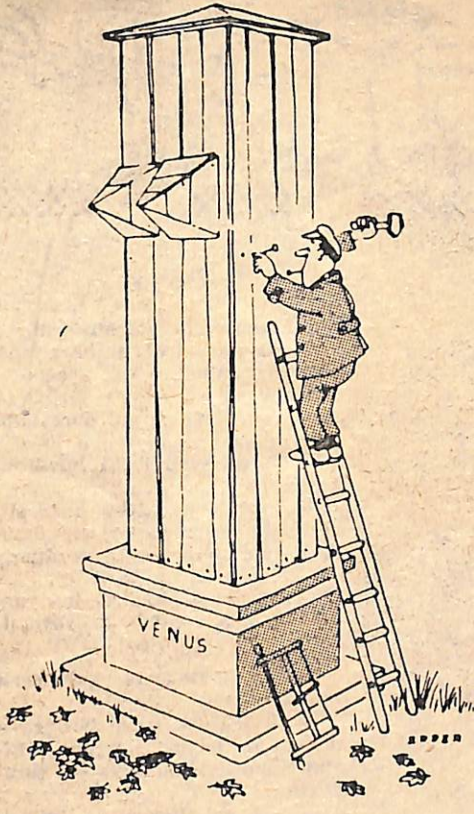

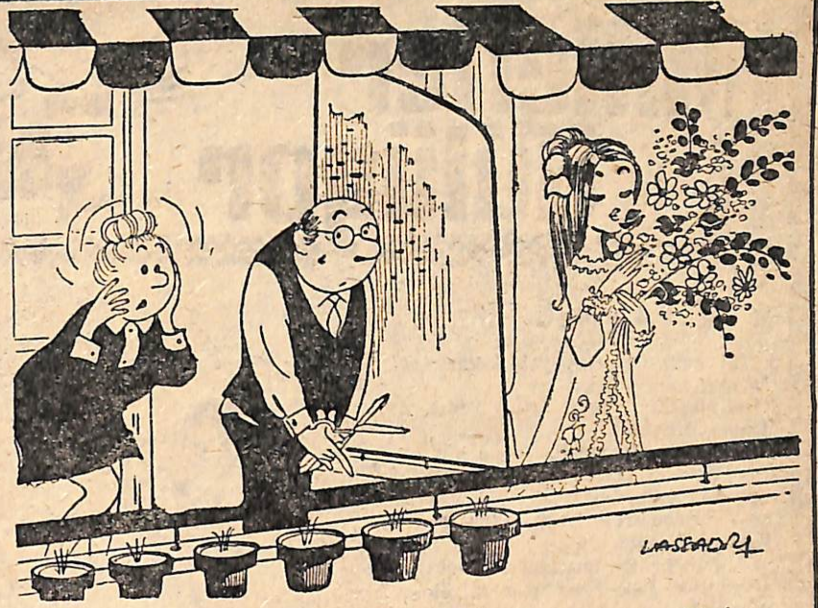

Yazısız

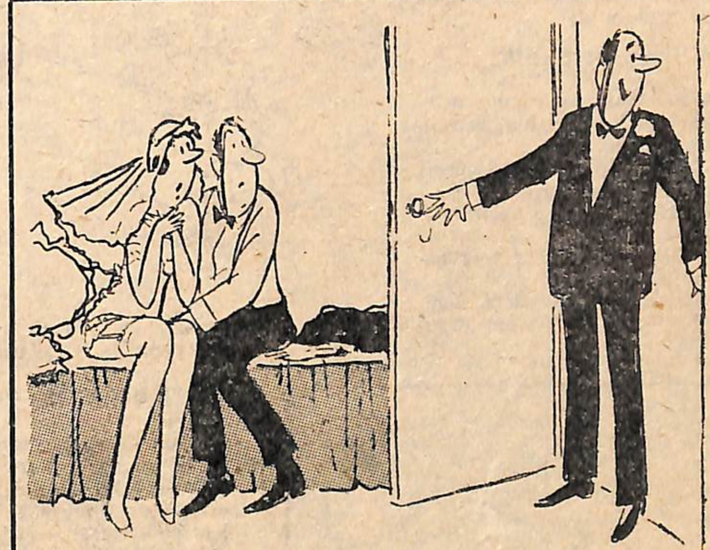
Dünya Karikatürleri

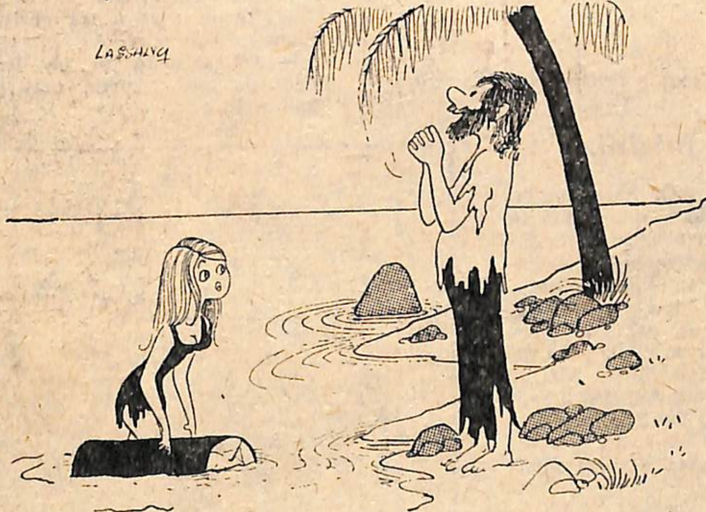
YAZISIZ

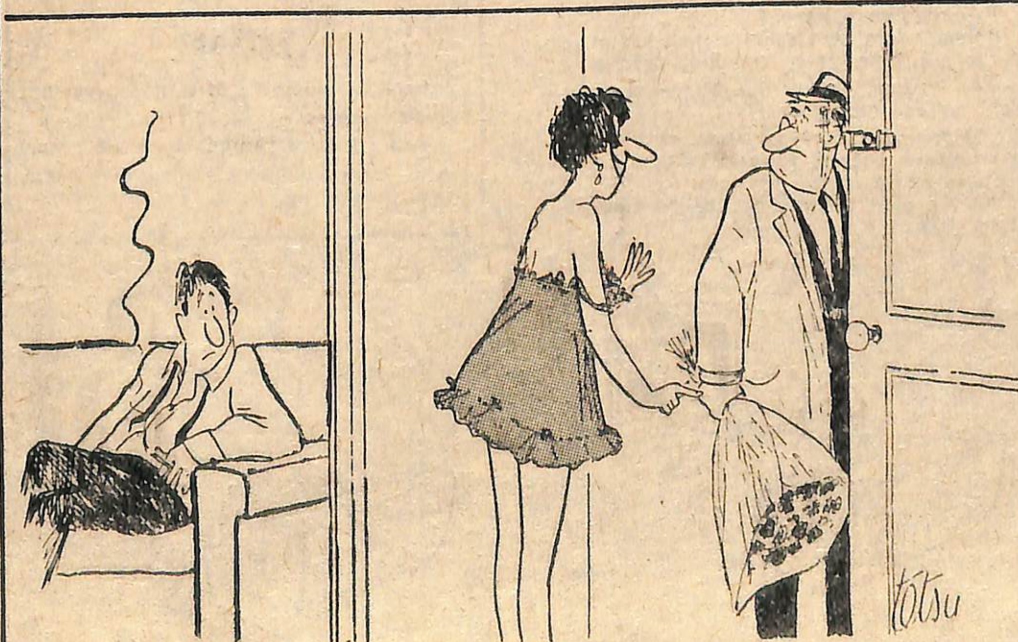
— AMAN ALLAHIM !.. ÇİÇEKLERİM NEREYE GİTTİ !..

— TAMAM, TAMAM KARIMI BULDUM POL !..

— SANA TEŞEKKÜR EDERİM TANRIM BANA EKSİKLİĞİNİ EN ÇOK DUYDUĞUM ŞEYİ GÖNDERDİN !..

— SEN YİNE HERŞEYE RAĞMEN ÇİÇEKLERİ BIRAK SEVGİLİM !..

YAZISIZ

Bu yılın ilk ikramiye çekilişinde

1,5 MİLYON LİRA

Bu çekilişe katılabilmek için son para yatırma günü

15 HAZİRAN Cumartesi

Bütün tasarruflarınızı
15 HAZİRAN CUMARTESİ
akşamına kadar
Bankamızda toplamakla bu çekilişe
daha büyük kazanma şansı ile
katılabilirsiniz.

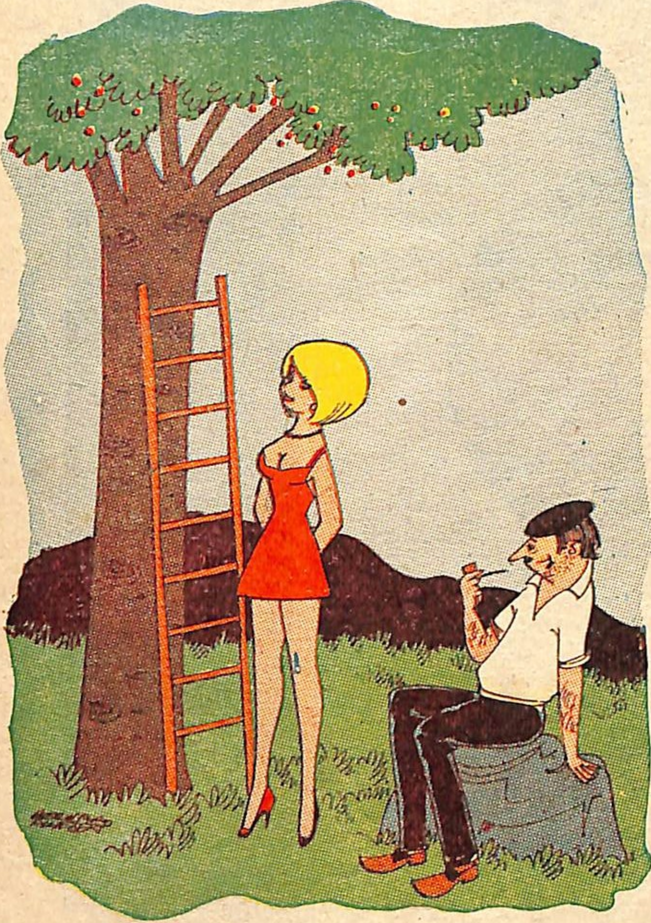
Size de en güzel yuva... size de servet

YAPI ve KREDİ BANKASI
Daima en iyi hizmet

M 967

(Moran : 1251 — 104)

Akbaba

— KİRAZ TOPLARKEN GÖZLERİMİ KAPATIRIM AMMA, SİZİN KIRAZLARINIZA DOKUNMAM ŞARTİLE !.

— AŞIKLAR YARIN GELMEYECEKLER. ONUN İÇİN AŞK MELEKLERİ ÜZGÜN, KANATLARI KIRIK BAKSANA !..

— BİR YENİLİK YAPMAK İSTİYORUM ... ACABA MAYOMUN ÜSTÜNÜ ÇIKARAYIM MI ?..
— ONUN MODASI GEÇTİ ŞEKERİM .. ALTINI ÇIKAR !..